

צ'ופצ'יק

עיתון האגודה הסטודנטאילית • אוניברסיטת בן-גוריון בנגב
583 | גיליון מס' | 15.12.2019 | Bgu4u.co.il | יז' בכסלו תש"פ

בואי נהיה העיר הזאת

לכולם כבר ברור - ב"ש
היא מלכת העשור הבא

דייט עם תמיר

הבחור הכי מצחיק ב"כאן 11"
מתעגעגע לימיו הסוערים בבן גוריון

42 עמ'

לא לבד

הגיע הזמן לדבר על
התמודדויות נפשיות

10 עמ'

האגודה הסטודנטאילית
אוניברסיטת בן-גוריון בנגב

קלקולוס

בית הספר למקצועות ההנדסה והמדעים המדויקים

תודה

על התמיכה,
תודה שבחרתם

בקלקולוס, ביה"ס
למקצועות ההנדסה.

מאחלים לכם שנת
לימודים מוצלחת

* שימו לב נותרו מקומות אחרונים לקורסי אלגברה לינארית

050-9534953

CALCULUSINSTA

קלקולוס - בית ספר למקצועות ההנדסה

www.cal-culus.com

david.calculus@gmail.com

המערכת

עריכה:

יעל רפ

עריכה לשונית:

ריקי דבס

עיצוב גרפי:

נשלי לוי

רועי חמאוי

כתיבה:

רותם ציפורי

דניאל גרינברג

דורון לוינסון

דקלה קציר

רותם בן-אשר

ליאור גבאי

מיכאל הופמן

ליה שרביט

עדי דרדיקמן

פז בראונשטיין

איור שער:

ארז שמח

דפוס:

דפוס וולדמן

מעוניינים לפרסם

בצ'ופצ'יק?

פנו למשרד שיווק

בטלפון 054-2321346

* **תוכן הפרסומים**

אינו באחריות האגודה

הסטודנטאליית

דבר העורכת

אף פעם לא הבנתי אנשים ששונאים את החורף. בעיני יש המון קסם בריח שאחרי הגשם, האפלוליות הרומנטית והדייטים עם המפזר חום. רק דבר אחד מבאס אותי בתקופה הזו, הימים שהולכים ומתקצרים. נדמה כי בכל שנה מחדש אנחנו מופתעים מהשעה המוקדמת בה השמש נעלמת ואיתה מפגיעה העייפות והרצון להגיע כבר לדירה ולהימרח על הספה.

בעוד פחות משבוע ב - 21.12 מגיע היום הקצר בשנה. בתרבויות רבות ליום הזה יש משמעות מיוחדת, משום שהחל ממנו הימים מתחילים להתארך. בעוד אל הסילבסטר מעולם לא ממש התחברתי, דווקא ליום הקצר בשנה יש משמעות סמלית בעיני. היום הזה מזכיר לי שמהנקודה הכי אפלה אפשר רק להתרומם. אט אט הימים מתארכים והופכים לשמשיים ומוארים יותר והשיעור שנגמר ב-18:00 כבר לא נדמה ככל כך נורא.

הגיליון שלפניכם איננו מתחמק מן הצדדים הקשים שבתואר ונוצר מתוך מחשבה על כל אחד ואחת מכן בתקופה שבה השגרה עלולה להביס אותנו. בטוחה שתמצאו בו נקודות אור, מיזמים יצירתיים ופעילויות ייחודיות שאתם/ן מוזמנים/ות להצטרף אליהם על מנת לשמור על חיוך גם באמצע סמסטר א' הקשוח :)

יעל רפ,

עורכת צ'ופצ'יק

38 עמוד
**האם בחרתי
בתואר
הנכון?!**

18 עמוד
**פלורנטיין
הבאה היא
בכלל בבש**

28 להיות בלי פייסבוק

30 חגיגות ה-70

36 הצד שלה - הצד שלה

38 מבולבלים? גם אנחנו

42 דייט עם תמיר

46 סיפורי טיגדרלה

48 ספורט

50 תשחץ וסודוקו

4 בואי נהיה העיר הזאת

7 מחוץ לבועה - עוטף עזה

10 הכי חשוך לפני עלות השחר

14 מתחת לפוך

18 סצנה - העיר העתיקה

20 קצת קולטורה

22 באר שבע וואלי

24 Buddybug

כותבים סיפורים קצרים? רוצים לפרסם באתר של צ'ופצ'יק?

כתבו לנו « chupchik@aguda.bgu.ac.il »

סהשרובנו מכירים את העיר לאורך שלוש-ארבע שנים, מהשלב שבו מתחילים ללמוד ועד הבריחה למרכז. כך הרבה מהדברים בעיר נראים לנו מובנים מאליהם, אך למעשה עומד מאחוריהם חזון שאפתני שמטרתו להפוך את באר שבע לעיר בועטת ואיכותית. לכבוד סוף העשור הנוכחי החלטנו בצו'פצ'יק לסכם לכם מה שהיה פה בעיר בעשור שעומד להסתיים ולהציג לכם את התפתחות העיר עד כה, וגם את מה שמצפה לכם בעתיד הקרוב.

צעירים המתגוררים בעיר בעשור האחרון עדים מקרוב לשינויים שחלו בה ולצמיחתה. אחד מהם הוא ירון ניצן. ירון הגיע לפני עשר שנים לבאר שבע ובמהלכן הקים את פאב 'הגיזה' ואת הרכב האלתור המצליח 'שלופתא'. ההרכב התחיל מקבוצת סטודנטים מוכשרים שאומנם לא למדו משחק, אך אלופים באלתורים, והוא דוגמה נהדרת לאמנות שמיצצת מן הדרום אל כל הארץ. "העשור האחרון בבאר שבע היה מדהים בעיניי, אני מרגיש שהעיר מתפתחת כל יום ומתמלאת במקומות ובאנשים חדשים, מה שמביא את באר שבע להיות בית לכל דבר ולא רק מקום מגורים בזמן התואר". מספר ירון. גם מתן שיטירית, יליד העיר ובוגר אוניברסיטת בן גוריון, מספר שהעיר עברה ועוברת שינוי מדהים ונמצאת בעשור המשמעותי שלה. לדבריו זה קורה בזכות החשיבה הרחבה והשאפתנית, תכנון העיר לטווח ארוך, וכן הפרויקטים שהוקמו כאן. באר שבע הפכה מעיר מנומנמת לעיר מעוררת השראה, שתושביה גאים לגור בה.

אז מה היה פה בעשור האחרון?

היריעה קצרה מכדי להזכיר כאן את כל ההתפתחויות הרבות, שהתרחשו בעיר בעשור האחרון, ולכן אתמקד בחלקם. אחד האירועים המרגשים ביותר הוא כמובן ניצחונה של קבוצת הכדורגל 'הפועל באר שבע' באליפות המדינה בשנת 2016, 2017 ו-2018! האירוע ההיסטורי הזה שם את באר שבע על המפה, וגרם לכל באר שבעי להיות גאה במיוחד ולחגוג באירועי הניצחון שכבר הפכו למסורת בשנים האחרונות. אירוע היסטורי נוסף, שהפך למסורת בשנים האחרונות, הוא מצעד הגאווה בעיר. בשנת 2017 התקיים מצעד הגאווה הראשון בבאר שבע בהשתתפות

בואי נהיה העיר הנאט

לקראת 2020, יצאנו לבדוק
מה קרה בבאר שבע בעשור
האחרון. גילינו שהעיר
השתנתה והתפתחה אולי
יותר מכל עיר אחרת בארץ,
ועוד לא מעט הפתעות
שמורות לעשור הבא

באר שבע למטרופולין המוביל והאיכותי בישראל, ולהפוך לאזור הביקוש החדש של מדינת ישראל. בעשור הקרוב יוקם קמפוס לאדריכלות ולאומנות הנדסית, אשר ימשוך אל העיר סטודנטים נוספים. גם אוניברסיטת בן גוריון צפויה להכפיל את שטחה, כאשר בקמפוס ייבנו מרכזי מחקר, מעבדות חדשניות, מרכזי כנסים ומעונות סטודנטים. פיתוח נוסף המתוכנן בעשור הבא הוא הקמת מרכזי תעסוקה מתקדמים בתחום ההיי-טק והסייבר, שימשכו אליהם חברות מובילות, ויספקו תעסוקה לתושבים הוותיקים והחדשים שיגיעו דרומה בזכותו, ויתרמו להפיכתה של באר שבע למרכז ידע וחדשנות לאומי ובינלאומי.

הצפי לגידול באוכלוסייה בעיר הוביל להחלטה על הקמת בית חולים חדש, אשר יקל על העומסים בסורוקה. יעד נוסף אותו מתכננת העירייה לכבוש הוא ענף המלונאות והתיירות. בשנים האחרונות הוקמו בעיר מלוני בוטיק והוסטלים לתרמילאים. לאור ההתפתחות בעיר צפוי לגדול גם מספר התיירים, לכן העירייה מקדמת פרויקטים בנושא אשר ייתנו מענה לתנופת התיירות הצפויה. גם את נושא איכות הסביבה העירייה לא מזניחה, ונוסף לעבודות התחזוקה השוטפות והצבת מכלי מחזור מתאימים, מקדמת העירייה תוכנית מקיפה וכוללת של קיימות עירונית בשילוב עם הסברה וחינוך. במסגרת התוכנית הצטרפה העיר למיזם לאומי של מחזור והפרדת פסולת. צעד קטן לבאר שבע, צעד גדול לכדור הארץ.

לסיום בחרתי לשמור את הידיעה המרגשת ביותר. עד לא מזמן זה היה נשמע לנו כמו משהו שקיים רק בחו"ל, אך מיד אחרי ירושלים ותל אביב, גם אצלנו בדרום החל תכנון של רכבת קלה! הרכבת מתוכננת לחבר בין חלקי העיר ולהוות אמצעי תחבורה נוח ויעיל. כמו כן, מתוכננים גם שבילי אופניים ומסלולי ריצה חדשים. בקיצור, יש בשביל מה להישאר ולמה לצפות! אני מקווה שהכתבה הזו גרמה לכם לראות את השינויים וההתפתחות של העיר לאורך השנים ולהבין ששאיפות ומחשבות יכולות להתרגם למציאות. במיוחד בבאר שבע שמזמינה כל אחד מאיתנו להגשים בה חלומות.

של 4000 צועדים בשיתוף 'הבית הגאה' בבאר שבע והעירייה. לפני המצעד האחרון נתלו דגלי גאווה לאורך שדרות רגר, וקיבלו את כל באי העיר במסר של שוויון ואהבה. המצעד, שמאופיין בססגוניות ואווירה שבין הפגנה למסיבה, מצליח להעביר חוויה וגם להדהד מסר שחשוב שישמע דווקא מחוץ לגבולות תל אביב.

אי שם מעבר לקשת בענן (או לפחות מעבר לתחנת רכבת-האוניברסיטה) קם לו פארק ההיי-טק, פרי שיתוף פעולה בין האוניברסיטה לבין עיריית באר שבע. כיום מאכלסות את הפארק 70 חברות היי-טק וחברות סטארט-אפ מהמובילות בארץ בתחומים שונים, והוא מספק מקומות תעסוקה. עבורי הוא בעיקר עוד סימן לכך שאין מה לעשות עם התואר ההומני שלי.

ובאשר לשכונות המקיפות את האוניברסיטה - כאשר אתם מתלוננים על הלכלוך בשכונה, תזכרו שהיה פה הרבה יותר גרוע. ההזנחה והתדמית השלילית אשר אפיינו את שכונה ד' ו-ג' השתנו מאוד בשנים האחרונות. אני זוכרת את הפעם הראשונה שלי בשכונה ד', הגעתי עם דברים ונהג המונית הזדעזע כששמע ש'סגרת' שם על דירה'. במהלך השנים האחרונות משקיעה העירייה בשיקום השכונות הוותיקות באמצעות שיפוץ מבנים, טיפול בתשתיות וגינון. כל זה גרם לאוכלוסייה צעירה יותר להגיע לשכונות האלו ולעזור בשיקומן ובצמיחתן, וכך הרעש של ניידות המשטרה התחלף ברעש של מוסיקת טראנס מהשכנים החדשים. כחלק משיקום השכונות נפתח לפני כשנה אחד המוקדים היפהיים בשכונה ב' - פארק הסופרים. הפארק המושקע הפך למוקד עלייה לרגל ותמצאו בו מרחבי דשא פסטורליים, מתקני כושר, פינות ישיבה וגינת כלבים. בשעות אחר הצהריים, על רקע השקיעה, זהו המקום הנכון ביותר לדייטים רומנטיים במיוחד. זהו גם מקום מעולה לאימונים, גם לרציניים שבינינו, וגם למי שהחליט להתחטב שבועיים לפני הפאנגו'יה.

מה צפוי בעשור הבא?

הפיתוח של העיר לא עוצר כאן, והפעילות ממשיכה במלוא המרץ. התוכניות לעשור הבא הן להפוך את

(תודה לעיריית באר שבע ולאוניברסיטת בן גוריון על הסיוע בהכנת הכתבה)

פרויקט שדרות רגר

שינויים בהסדרי התנועה

בין התאריכים: 15.12.19 - 8.1.20

**במסגרת פרויקט פיתוח ושדרוג שדרות רגר ,
יחולו שינויים בהסדרי התנועה במהלך החודשים הקרובים.
במהלכם לא תתאפשר תנועת כלי רכב במקטעי העבודות הבאים:**

3 דרך מצדה

מרח' רגר ועד יצחק למדן

משך זמן:
כ- 9 ימים

מתי?
8.1.20 - 30.12.1

1 צומת וינגייט - רגר

משך זמן:
כ- 4 ימים

מתי?
18-15.12.1

2 רח' שדרות יצחק רגר

מרח' בן גוריון עד רח' ברנשטיין לכיוון דרום
בין השעות: 21:00 ועד 5:00 בבוקר למחרת

שינויים בתחבורה הציבורית: לתשומת ליבכם!

במהלך העבודות יחולו שינויים בתנועת האוטובוסים לקבלת פרטים נוספים ניתן לפנות
למוקד שירות לקוחות של חברת דן באר-שבע 3527* או להתעדכן באפליקציית Moovit.

**למידע נוסף ופרטים סרקו
את קוד ה-QR ותשארו מעודכנים:**

**לשאלות ובירורים ניתן לפנות
לנציגות קשרי קהילה: 072-2241599**

- ייתכנו שינויים במשך זמן הביצוע בהתאם לתנאי השטח ומזג האוויר
- ייתכנו שינויים נוספים בהסדרי התנועה, ניתן להתעדכן במוקדי המידע
- במהלך העבודות יתאפשר מעבר גיש להולכי רגל
- בחלק מהעבודות יבוצעו עבודות בשעות הלילה

עיריית באר-שבע כאן לרשותכם

מוקד עירוני 106 www.beer-sheva.muni.il

עיריית באר-שבע | העמוד הרשמי [br7_city](https://www.facebook.com/br7_city)

אנו מתנצלים על האי-הנוחות הזמנית!

סובב עזה

פז יצאה למסע בין אנשי עוטף עזה, וחזרה עם מחשבות על מציאות כמעט אבסורדית במרחק חצי שעה מאיתנו

שבע לפה, בשביל לראות מה עוד יש כאן חוץ מצבע אדום?" שאלו בספק פליאה-ספק סקרנות, והביטו סביבם בניסיון למצוא לנו אשרקציה, שחלילה לא נתאכזב. "מדהים שזה רק חצי שעה נסיעה מאיתנו," הגבתי והסגרתי את הבורות הגיאוגרפית שלי, שלחלוטין התפתחה במסע הזה.

חיפוש פשוט בגוגל של צמד המילים 'עוטף עזה' יוכיח לכם כמה רב הנסתר על הגלוי. הצירוף הזה מזמן לעצמו קונוטציות של חרדה ורחמים, רק שהאבסורד הוא שזה במרחק יריקה מאיתנו. על אף הערכתי לאקטואליה וחיבתי המוזרה לפוליטיקה, נמאס היה לי להיחשף רק לדברים השליליים. רציתי לדעת מה קורה שם בעוטף מעבר למה שהתקשורת מספרת, להבין מה 35,000 אזרחים מוצאים באזור הטעון, שהם לא מוצאים בשום מקום אחר בארץ. הטבות מס, זה

"אני לא מבין מה את מתקשה," אמר נריה, חברי הטוב ושותפי לשביל, "אפילו עמית, הילד של מיקי מקיבוץ סופה, אמר שאת חופרת." "הילד בן 9, קרא גם לפקיני שלהם חופרת," השבתי. ניסיתי לחפש איזשהו פתגם חכם על מסעות לפני שהתיישבתי מול המחשב והתחלתי במלאכת הכתיבה. בעצם לא, רגע, בהיתי בו קודם וקיוויתי שהמילים פשוט יופיעו מעצמן, אבל הן לא הופיעו. אז רפרפתי על גלריית התמונות מהטיול, שאספתי בטלפון, באנשים המחייכים שתיעדו, בנופים שדמיינו כמה יפים הם יהיו אחרי שירד קצת גשם והכלניות יפרחו, וכמובן בהיתי בגרגרנות במנת החומוס המפנקת שסיימנו איתה את הדרך, בשדרות. יכול להיות שהאדרתי אותה קצת יותר ממה שהייתה בפועל (בכל זאת גם בבאר שבע יש חומוס), אבל מבחינתי היא מסמלת את סוף המסע שעברנו, אני ונריה.

אני קוראת לחוויה שעברתי 'מסע' כי היא עונה על ההגדרה הזאת מהרבה בחינות: החל בקילומטראז' ששרירי התאומים ברגליי צברו, עבור במתיחות הבד שהמוציילה שלי סבלה מהן, וכלה בשיחות המרובות עם אנשים שלא חשבתי שאפגוש אי פעם. כמה אלמנטרי שזה נשמע - ככה משמעותי זה היה. "אז ברוכים הבאים לעוטף עזה," שמענו שוב ושוב מהתושבים מאירי הפנים, שהופתעו כל פעם מחדש לשמוע את הסיבה שלשמה הגענו. "באתם כל הדרך מבאר

העניין? השכנים הנאים? חוף עזה שאפשר לראות בימי ראות טובה?

והסכימו לשתף אותנו בשגרת החיים שלהם, כדי שניחשף למציאות שהם חיים בה.

ההשראה לטיול הייתה יוזמה של שתי חיילות מכרם שלום, שכדי לעודד את התיירות באזור, יצרו מסלול טיול חדש: מקיבוץ זיקים ועד מצפה גבולות (כן, המקום של האינדינגב). אורכו של השביל, שנקרא 'שביל הנגב המערבי', הוא כ-90 קילומטרים ואורך כחמישה ימי הליכה. בדרך עוברים בין נקודות משמעותיות ויפהפיות כאחת באזור העוטף כמו אנדרטת החץ השחור, יער בארי ופארק הבשור. המסלול, שנראה יפהפה בתמונות בדף הפייסבוק הרשמי של האתר, גירה בי את יצר ה'טיילנות' שבי, אבל ידעתי שזה רק חלק קטן ממה שאפשר לספוג מהעוטף, שנייה וחצי לפני שחוזרים למזגנים המקפאים של האודיטוריום ב-98. אז החלטנו למתוח את התוואי ולהאריך אותו, מכרם שלום ועד נתיב העשרה, להקיף את הגדר, להגיד "שלום" להנייה, אם תרצו. אבל הטוויסט האמיתי היה האנשים - הטרמפים שקיוונו להיתקל בהם עלו אל מעבר לכל דמיון, והאנשים שהסכימו לארח בביתם ללילה שני צעירים זרים, הפתיעו בכל פעם מחדש. וגם אותם גרעיני חיילים, צוותי ביטחון ופעילים פוליטיים, שהקדישו מזמנם

"מדהים כמה שזרקנו את עצמנו לסיטואציה הזאת, אתה לא חושב?" שאלתי את נריה באחד הערבים, עת שהבטנו לשמיים וניסינו למצוא את הכוכבים שיביאו את היום לקיצו. מולנו אורות מרצדים שלאט לאט אני קולטת שהם שייכים לרחובות ברצועת עזה. "אין לנו בעיה להיכנס לסבב הסלמה נוסף אבל בתנאי שיהיה אחת ולתמיד," נזכרתי בדבריו של אופיר, מורה הדרך שהכרנו ואבינו המאמץ בקיבוץ. "ומה עם הגדר? היא אפקטיבית, לא?" שאלתי אותו בסיוור שעשה לנו, והוא בתגובה השיב "כן, אבל לאיזו מטרה?" "הגדר אמורה לחסום ניסיונות חדירה," המשכתי, והוא הנהן והזכיר לי שעל כל איום שנפתר, צץ איום חדש. הוא הצביע אל עבר בלון הלוויין שמכער את הנוף הפסטורלי של הקיבוץ ומשלים, "השקט הזה מדומה."

הציפורים מצייצות, צחוק ילדים נשמע ברקע, אווירה קהילתית מורגשת בקיבוץ. ואה... כן, יש איזה קאטרפילר מרוחק אי שם באופק למען יראו וייראו. אבל תושבי העוטף סיגלו לעצמם

האגודה הסטודנטিয়אלית אוניברסיטת בן-גוריון בנגב

מעורבות
חברתית

תרבות

אקדמיה

סטודיו
פזיטיב

קולנוע
נגטיב

רווחה

מילואים

אפטר חוגים
וסדנאות

עיתון
צ'ופצ'יק

חוש שישי של הומור שחור, שמדביק את כל מי שמבלה בחיקים יותר מ-24 שעות. חלקם מתנחמים בעובדה שלא משתלם לחמאס לכוון לעברם את הרקטות כי ריכוז האוכלוסין באזור לא גדול במיוחד, חלקם מתבאסים שדווקא ביום של העזרת נפל פצמ"ר בבית (משפחת שקד מנתיב העשרה). אחרים מנסים לעשות משהו עם המציאות הזאת ולמצוא את המתוק שיצא מהעז. ביניהם ירון בוב ממושב יתד, שמפסל אמנות מרקטות, או ענת מעוז מנחל עוז, שהקימה מכינה צעירה והפיחה חיים חדשים בקיבוץ אחרי גל העזיבה בעקבות צוק איתן.

תושבי העוטף לא מתעסקים רק בפוליטיקה, הפלא ופלא, ומעדיפים להימנע מהתבכבשות מיותרת, כי אין בכך טעם. האכזבה ממדיניותה של הממשלה מובילה רבים למצוא את הפתרונות בכוחות עצמם ואולי להעמיק את השיח לרמה השורשית שלא מצליחה לעבור מסך טלוויזיה ביתי ממוצע. אחד הרגעים הזכורים לי ביותר הוא שיחה שניהלנו עם תומר מקיבוץ כיסופים, שאשתו, ד"ר יעלה רונן, פעילת חד"ש חריפה וחזקה. "הכי קל להגיד שאין עם מי לדבר", השיב, כששאלתי אותו האם לדעתו יש פרטנר מעבר לגדר, "אבל תחשבי שאולי, צריך להאמין שאפשר לשוחח עם מי שמחפש לשמוע". הוא המשיך לספר, שכשהוא ומשפחתו הגיעו לקיבוץ, הם התגוררו על יד משפחה שתמכה בתנועת 'כך' של הרב כהנא. נריה ואני החלפנו מבטים והתחלנו לצחוק מהאבסורד של שני שכנים הנמצאים משני קצוות הקשת הפוליטית במיקום כל כך נפיץ. "אם הצלחנו לפתח שכנות טובה מבית, מאמין שגם עם אלו נצליח מתישהו". אמר והצביע על הנוף שממולנו.

המחשבות העמוקות שלי שעוסקות במהות ודת, ובשאלות שלעיתים עדיף לא לדעת מראש את התשובה עליהן, באורח פלא מצאו את מקומן בעוטף עזה. בין שזה הדיסוננס שביני, בלונדינית חילונית, לבין נריה, תימני דתי-לאומי ובין שזה דווקא הפער בין הקיבוצניקים החלוצים לבין אנשי שדרות הימניים - התמלאתי בתחושת תקווה שאפשר גם אחרת למרות השוני, ושיש עוד ציונות בארצנו גם אם חשבנו שנעלמה מהעולם ■

תמיד הכי חשוך לפני עלות השחר

על החוויה שלי, בזכות העובדה שקיימתי את ההבטחה ההיא ולא ויתרתי.

לפי סקר של משרד הבריאות משנת 2012, אחד מכל שישה בוגרים בישראל התמודד עם דיכאון או עם חרדה במהלך חייו. על פי מגמות עדכניות יותר, נראה שהתופעה הולכת ומתרחבת. סביר להניח שאם לא אתם, אז חלק לא קטן מהסטודנטים סביבכם מתמודדים ממש ברגעים אלו עם חרדות, דיכאון או עם התמודדויות נפשיות אחרות. החוויה הסובייקטיבית של הבדידות היא, כנראה, אחד המאפיינים הקשים ביותר של ההתמודדות הנפשית. כך, למרות שהתמודדויות כאלו הפכו לחלק אינטגרלי מהחיים של חלקנו, רבים מרגישים איתן בודדים ויוצאי דופן.

לפני שנתיים אובחנה אצלי הפרעה דו קוטבית,

**כמעט כולנו נפגשנו
בשלב כזה או אחר
בחיים עם דיכאון,
חרדות או קשיים
אחרים, אז למה זה
מרגיש כל כך בודד?**

"אף אחד לא אשם בזה, וזה לא מגיע לאף אחד... זה פשוט מה שקורה עכשיו ואתה חייב להבטיח לי רק דבר אחד: אתה לא מוותר." אני זוכר את היום שבו היא אמרה לי את המשפט הזה אחרי שאמרתי שאני לא יכול יותר, שאני מפחד להתמודד עם עוד יום. ברגע החשך הזה הבטחתי לה לא לוותר. היום אני יכול לכתוב לכם

ובמהלך האפיזודה הדיכאוונית הרצינית שלי אמרה לי הפסיכולוגית, "מיכאל, זה בסדר שאתה עושה עכשיו פחות. אתה חייב להבין שאתה **סובל** ונראה **לא תוכל** לעשות את אותם דברים שהצלחת לעשות בעבר." אז נכון שלהתמודד עם דיכאון זה לא פשוט, אבל גם ללמוד באוניברסיטה זה לא פשוט, וגם לנהל מערכת יחסים, וגם לעבוד במקביל לכל אלו ברקע. אז מה? כולנו סובלים מהפרעת אקדמיה? תארו לעצמכם מה היה קורה אם בתקופת המבחנים, המרצות והמתרגלים היו אומרים לכם: "אנחנו מבינים שעכשיו זו תקופה לחוצה ולכן אנו ממליצים לכם לעשות פחות", נראה שרובנו היינו פורשים בשנה א'.

"אף אחד לא אשם בזה, וזה לא מגיע לאף אחד... זה פשוט מה שקורה עכשיו ואתה חייב להבטיח לי רק דבר אחד: אתה לא מוותר."

אחרי אותה פגישה הבנתי שאני לא מתכוון להמשיך להיפגש איתה יותר, כמו כן הבנתי שאני לא 'סובל' ואני לא מוכן להתייחס לעצמי או לאחרים באופן הזה. שפה יוצרת מציאות ולכן, מבחינתי, כל שביב של אור, צר ככל שיהיה הוא מבורך בתוך התהום של ההתמודדות. זו הסיבה שאני משתמש במילים 'מתמודדים', 'התמודדות נפשית' במקום 'סובלים מהפרעות'. הרגשתי שהמילה 'הפרעה' לא מתארת נכונה את החוויה שלי אל מול הישות הזו שנקראת 'דיכאון'.

בזכות הדיכאון הצלחתי לראות את החיים באופן ביקורתי, וזה מה שאפשר לי לבחון מחדש את האופן שבו אני מתייחס לעצמי ולסובבים אותי. אם פעם צעקתי "אושר זה עניין של בחירה", היום אני מבין שהייתי נאיבי וילדותי. בזכות הדיכאון למדתי מהי אמפתיה אמיתית - כזו שניתן לקבל מאדם אחר שעבר את החוויה הזו, אדם שצלל אל אותן תהומות, ובכל זאת הצליח לצאת מהן. בזכות הדיכאון אני היום יודע איך זה מרגיש, יודע שהטריפ המפחיד והרע ביותר מתרחש ללא שום שימוש בחומרים, יודע שכל שזה מפחיד - תמיד הכי חשון לפני עלות השחר. היום שבו ניסיתי להתאבד היה גם היום שבו בחרתי בחיים מחדש. הבנתי שאני לא מתכוון לוותר, ולכן החלטתי

פשוט להתחיל למצוא יותר משמעות מיום ליום. כסטודנט למדעי ההתנהגות, ההישגים (או יותר נכון, הכישלונות) האקדמיים שלי בתחילת התואר היו אחד ממוקדי החרדה והדיכאון המרכזיים באותה תקופה. תחילת שנה א' נפתחה אצלי עם חודש של מילואים וכך, הלכתי לאיבוד בחומר עוד לפני שהכול בכלל התחיל. לאחר שלושה 'נכשלים' בתחילת תקופת המבחנים, אני זוכר שאמרתי לאבא שלי שאני רוצה לעזוב את הלימודים, שאני פשוט לא יכול. אבא לא ויתר עליי והתקשר למזכירות, ושם הם אמרו לו שאם אגיש מסמכים רלוונטיים, יש אפשרות לקבל מועדים נוספים כדי להמשיך את השנה האקדמית. ביקשתי מהמטפלים שלי לרשום מסמך רשמי לוועדת ההוראה, שבו אני מבקש לקבל מועד ד' במבוא לסטטיסטיקה ומועדים נוספים בקורסים נוספים בסמסטר ב'. ועדת ההוראה אישרה את הבקשה שלי, כמו גם בקשות רבות נוספות בהמשך המסלול האקדמי שלי, וכך המשכתי את הלימודים ואף הצטרפתי לקורס מצטיינים באנתרופולוגיה בשנה ב'. היום אני נמצא במסלול מואץ לתואר שני בסוציולוגיה, והממוצע שלי עלה באופן משמעותי. הניצחון שלי על עצמי הוא ההישג הגדול ביותר שלי.

"בזכות הדיכאון למדתי מהי

אמפתיה אמיתית - כזו שניתן

לקבל רק מאדם אחר שעבר את

החוויה הזו, אדם שצלל אל אותן

תהומות והצליח לצאת מהן."

ודאי שיש הבדלים שונים בין ועדות ההוראה של המחלקות השונות, אולם ההתחשבות בהתמודדויות הנפשיות של סטודנטים בקמפוס היא גורפת. בין שהבקשה היא למועד נוסף ובין שהיא להארכת זמן במבחנים, תהליך הפנייה לוועדת ההוראה הוא פשוט, מהיר ונגיש. כל מה שצריך לעשות הוא לכתוב תחילה מייל למזכירות ובו אתם מבקשים אישור לפנות לוועדת ההוראה, ולאחר מכן לפנות במייל נוסף אל ועדת ההוראה בצירוף של כלל המסמכים הרלוונטיים (אבחון ההתמודדות ע"י רופא, מינון תרופתי אם קיים, פנייה אישית מהרופא אל הוועדה וכו') ותקבלו תשובה בתוך ימים ספורים.

התא שואף לפעול במספר מישורים, למשל: הרצאות בנושא בריאות הנפש, הקרנת סרטים בנושא בקולנוע "נגטיב" והפעלת עמוד פייסבוק שבו אפשר להתעדכן בפעילות התא, וכן ליצור קשר כדי לקבל סיוע ולהציף רעיונות. כל זאת במטרה להעלות את המודעות לשיח ציבורי בנושא בתוך הקמפוס. נוסף על כך התא מתכנן לקיים סדנאות של חשיבה מעמיקה בנושא הנחת אבני יסוד לדרכי סיוע נוספות לסטודנטים החשים בכך צורך.

לא משנה אם מה שעושה לכם טוב זה לצאת לטייל או לעשות ריצה, להיפגש עם הפסיכולוגית או לפגוש חברה, להצטרף לתא "בשביל הנפש" ולעזור לאחרים, או לממש את הזכות שלכם להקלות - עשו זאת. הצעד הראשון הוא תמיד הצעד הקשה ביותר, ואת הצעד הזה צריך לעשות בכל בוקר מחדש, ובכל רגע מחדש. המון אנשים מסביב עושים את הטוב הקטן הזה בשביל עצמם בתהליך ההתמודדות שלהם. הסוד שעושה את ההבדל הוא פשוט מאד: לא לוותר. לא רק ברגעים הקיצוניים, אלא בכל אחד מהרגעים הקטנים. כשאני אומר לא לוותר אני לא מתכוון שלא תקלו על עצמכם, אלא שלא תוותרו על עצמכם. לא לוותר על עצמנו ברגע מורכב בעבודה, לא לוותר על היציאה עם החברים מהלימודים, לא לוותר על הזדמנויות שנקרות בפנינו בדרך. תמיד תזכרו שיש לכם חברים ומשפחה שישימו לעזור לכם ולכן להצליח לעשות את זה.

התהליך שלי ממשיך גם היום. אני ממשיך להיפגש עם מטפל, ממשיך לעשות מדיטציה וספורט (למרות שבכנות אני קצת הזנחתי את עצמי לאחרונה). גם אני מוותר לעצמי מדי פעם, מקל על עצמי פה ושם, אבל היום - אני לרגע לא מוותר על עצמי. אנחנו תמיד קמים אחרי שאנחנו נופלים, אבל בכל פעם אנחנו לומדים ליפול בצורה כואבת פחות ולקום מעט יותר מהר ■

אם אינכם מטופלים ומטופלות באופן פורמלי ובחורים להתמודד בדרכים אחרות, חשוב לדעת שבדיקנט קיים השירות הפסיכולוגי, בקומה השנייה בבית הסטודנט. אפשר לפנות אליהם ולקבל מענה פורמלי, או להתחיל תהליך טיפולי מסובסד. כניסה לתהליך טיפולי דורשת כמובן מידה מסוימת של יציאה מתחום הנוחות, תכונות שחסרות לרוב במהלך תקופות של התמודדות לא פשוטה. אבל, **אתם ואתן לא לבד!** חשוב לזכור, דווקא ברגעים האפלים, שתמיד יש לנו את המשפחה שלנו ואת החברים הקרובים שישימו לעזור לנו. **אל תתביישו לבקש עזרה!** הסביבה לרוב אינה יודעת שאתם חווים התמודדות נוראית מאחורי החיוכים שאתם מקפידים לזייף. מה שאנחנו חווים בתוך עצמנו לרוב לא מוקרן כלפי חוץ, וכך נמשך מעגל קסמים עד שזה מאוחר מדי.

"היום שבו ניסיתי להתאבד"

היה גם היום שבו בחרתי

בחיים מחדש"

בשנה שעברה, אלון דווידיאן ז"ל שם קץ לחייו. את אלון הכרתי עוד בשירות הצבאי שלי ופגשתי אותו שוב באולם של 98 בתחילת שנה א'. אלון היה בחור שאהב לעזור לאנשים, ולכן לא הפתיע אותי שהוא בחר ללמוד פסיכולוגיה. מותו של אלון טלטל את כל המחלקה, ובמיוחד את חבריו הקרובים לספסל הלימודים. בעקבות האובדן הקשה בחרו חבריו להקים את תא **"בשביל הנפש"**, שמטרתו לספק מענה רציף לחוויית ההתמודדות עם קשיים נפשיים בקרב סטודנטים באוניברסיטה. למרות העובדה שהתא אינו גוף מקצועי גרידא, הוא מסייע בהכוונה ובהנגשת מידע על אודות דרכי קבלת סיוע ומתן עזרה בעת הצורך לסטודנטים אשר זקוקים לה, מתוך הבנה כי סטודנטים מהווים קו תמיכה ראשוני עבור חבריהם לספסל הלימודים.

תא בשביל הנפש - b.shvil.hanefesh@

היחידה לשירות הפסיכולוגי: 08-6461088, vip+pserv@bgu.ac.il

האגודה הסטודנטית
אוניברסיטת בן-גוריון בנגב

אפטר

חוגים וסדנאות

החיים מתחילים אחרי הלימודים

אומנויות
לחימה

מוסיקה

תיאטרון
ואומנות

שיאצו

ריקודים
לטיניים

אילוף
כלבים

לפרטים נוספים ניתן לפנות לאתר האגודה bgu4u.co.il << "לקחת פסק זמן"

מתחת לפוך

החורף כבר כאן, ואיתו
הדחף הבלתי מעורער
להישאר בפיג'מה ולהפוך
ליצור ביתי עצלן, אז ריכזנו
לכם את מיטב ההמלצות
לחורף לווט מתחת לפוך!

הקשר הבלתי מחייב עם הסדרה. כל פרק הוא
בסך הכול 20 דקות, ואין צורך להיצמד לסדר
הכרונולוגי של הפרקים בשביל ליהנות מהם.

בגלל שהן סוחפות

פה הבחירה כבר הייתה קשה, בין שתי סדרות
שמתמקדות בחקירה מורכבת. שתיהן לא יצאו
לכן מהראש ויגרמו לכם להיסחף למחשבות
עמוקות. "הנערים" עוקבת אחרי החקירה של
רצח מוחמד אבו חדיר באופן רגיש, נוגע ומוחת.
"לא ייאמן" עוקבת אחרי שתי חוקרות אדירות
שעולות על עקבותיו של אנס סדרתי. הסדרות
האלו אולי לא עושות הכי נעים בלב, אך יגרמו
לכם להתענג על תסריט ומשחק יוצאים מן הכלל
והפקות ברמה גבוהה.

בגלל כסיסת הציפורניים

"בפנים" - אם תשאלו אותי, הקטע של השפה
הספרדית היה רק עניין של זמן, מאז שערוץ ויוה
הפך לערוץ קוריאני. היום התוכן בשפה הספרדית

זה קורה כל שנה, כשבחוץ מתחיל להיות סגרירי,
והשמפרטורות הנמוכות גורמות לי להוציא את
פיג'מת הוואנזי ג'ירפה שלי. ברור שאת הסופ"ש
הזה אני אעביר בלי להסתכן ביציאה מהדלת,
ויתחיל החיפוש אחר המרתון החורפי המוצלח
ביותר.

סדרות

מאז שנטפליקס הגיע לחיינו, הם השתנו מקצה
לקצה (או יותר נכון מבינג' לבינג'). אבל גם שם,
אל תטעו, המבחר המבלבל יכול לגרום לכם
להישאב לתוך חור שחור של סדרות כושלות. אז
מה כן שווה צפייה?

בגלל שזה בא טוב תמיד

"המפץ הגדול" - מאז "איך פגשתי את אמא",
לא מצאתי את עצמי מגחכת יותר מול המסך.
בין שמדובר בהשתלשלות מערכות היחסים
המפתיעה בתוכנית, ובין שהעובדה ששלדון הוא
פשוט עילוי טלוויזיוני - הסדרה הזאת תמיד
תופסת. אם תשאלו אותי מה עוד אני אוהבת, זה

סרטים

עולם הקולנוע הוא אהבת חיי, וכדי להמליץ על מספר מועט בלבד של סרטים, הרגשתי כאילו עליי לבחור את מי מילדיי להציל. אין ז'אנר ספציפי שאוכל לומר שהוא המועדף עליי - אני אוהבת הכול, מאקשן לנישתי, מדרמה לקומדיה, מסרט זר לסרט מוזר. הפעם, הרשו לי לגוון:

ספרים

לאילו שלא מוכנים להיפרד מהסימנייה הישנה והטובה, ולאלו שהתחביב משתחל לחייהם רק ביום כיפור. ספר טוב גורם לנו להישאב לתוכו לחלוטין, להזדהות עם הדמויות ולשכוח שיש מחר לימודים. אז קבלו המלצות לספרים לא ארוכים שסחפו אותי, נסו, ולא תתאכזבו.

"שנות העשרים" / יערה שחורי

עצרו הכל. כתבו עלינו ספר. יערה שחורי לקחה את כל מה שעובר עלינו בשנות העשרים, ויצרה ממנו יומן אישי, שכל אחד ואחת מאיתנו יכולים להזדהות עם רובו. מהגיוס, אל התואר ועד למציאת אהבה. אומנם הספר גרם לי להרגיש ממש לא מיוחדת, אבל התחושה שאני לא לבד מנחמת.

"קרא לי בשמך" / אנדרה אסימן.

להיט רומנטי להט"בי שעשה כותרות כספר וכסרט כאחד. נער איטלקי וסטודנט אמריקאי טיפוסי מתאהבים בקיץ אחד של תשוקה סוערת. אין יותר טוב מסיפור מרגש כדי לחמם את החורף הסגרירי.

"אתה יודע שאתה רוצה את זה" /

קריסטן רופיניאן

קיבלתי המלצה חמה מחבר טוב על הספר, ובינינו לא התאכזבתי. זהו מקבץ סיפורים, לא בהכרח קשורים, אך עם סמנטיקה זהה □ חוצפה. סיפורים על פחד, תשוקה, רוע טהור והרבה אומץ. אני מודה שבהתחלה הייתי ספקנית ("מה עכשיו ספר עם כמה סיפורים? תנו לי עלילה אחת וחסכו את הפרעת הקשב הספרותית הזאת"), אבל באופן מפתיע, כל סיפור עומד בפני עצמו בצורה מדהימה, וסוחף כמו עלילה אחת ארוכה ואינטנסיבית.

הג'וקר - אני יודעת, כולנו כבר צפינו בו, אבל חובה לצפות בו שוב. אני צפיתי בסרט כבר פעמיים, ובכל פעם הרגשתי את אותה צרימה, אומללות וכעס בכל סצנה מחדש. אני לא יודעת איך לתאר את הסרט, מותחן פסיכולוגי? אימה? דרמה שנונה ומלחיצה? למעשה הוא שילוב של הכול. הקסט עילוי, התסריט כתוב בצורה מעולה, וכל דקה מותחת בסרט מחושבת ומובילה לדקה אחרת מותחת לא פחות. הוא מהווה הצצה כואבת לחיים קשים שהובילו לסרט העלילתי הטוב ביותר, בעיניי. בטוחה שעד שהכתבה תתפרסם אצפה בו שוב.

"ימים נוראים", הסרט, שזכה בפרס הסרט העלילתי הטוב ביותר, מגולל את מאחורי הקלעים של חייו של יגאל עמיר, ואיך הגיע לנקודה אחת בעצרת השלום. אני לא רוצה לעשות ספוילרים, אבל מדובר בשעתיים מורטות עצבים שכולכם וכולכן צריכים לעבור.

"מחילה" - קצר וניוטון האהובים בקומדיה חדשה והפעם, סוגרים חובות. עוד בסרטם האחרון "מכתוב", הם מוכיחים שאין על הומור ישראלי. אני קוראת להם "צמד בורקס" כי תמיד הסרטים שלהם גורמים לי לחשוב שהסיבה היחידה שאני נקרעת זה כי אני ישראלית.

"בשורות טובות", האחרון והחביב עליי, סרט רומנטי וגם מפרק מצחוק. טיפולי פוריות, או בשמם השני "תהליך מפרך שמקשה על זוגיות וגורם להבאת ילדים לעולם להיות הדבר הכי קשה ביקום", מקבלים פה במה רצינית. הסרט עוסק בנושא בצורה חביבה בקומדיה, שעוקבת אחר המסע של זוג כריזמטי (אוף, אני חולה על נלי תגר) אחר הבאת ילד לעולם ■

שינת לימודים

מבצעים לסטודנטים!

10%
הנחה

על בסיסי עץ

25%
הנחה

על מזרנים מדגם
בלק סוף וגומא

20%
הנחה

על מזרנים מדגם
גולד ונוחות

בהצגת כרטיס סטודנט | מוגבל לעסקה אחת | בתוקף עד 30.5.2020 | המבצע בחנות פולירון ב"ש:
רח' אליהו נאוווי 24/3 טל' 08-6460363 | המחיר אינו כולל הובלה והרכבה | אין כפל מבצעים

פוליס
קיבוץ זיקים

עיר עתיקה-חדשה

בין הרחובות העות'מאניים היפהפיים צמחו בשנים האחרונות עשרות מיזמים של אמנות ומוזיקה. הכל בזכות קהילות של צעירים שהבינו שהפלורנטין הבאה נמצאת בכלל בבאר שבע

ממוסדות כמו קבוצה שהתגבשה בבניין, שבעברו תפקד ככפר סטודנטים. עד היום הקבוצה מכונה בז'רגון המקומי "הכפר" וחברי הבניין מקיימים אורח חיים קהילתי הכולל ארוחות משותפות ואירועים בחגים שמוזמנים אליהם תושבי השכונה כולה. צורת חיים נוספת, שהיא אולי הייחודית ביותר לעיר העתיקה, מקיימים אלו הבוחרים להתחבר לשורשי העיר וגרים בבתי המקוריים - הבתים העות'מאניים. בתים אלו בנויים ממספר יחידות דיור קטנות שבמרכזן חצר משותפת, ויוצרים מעין קהילות קטנות. ברבים מהבתים הללו נמצאים אמנים יוצרים שפותחים את הבתים המשותפים לקהל הרחב ביום שישי הראשון בכל חודש במסגרת **פריקט ש"ב**.

כל הקבוצות השונות מתחברות לכדי קבוצת ווטסאפ אחת שמאגדת את כולם, ושמה "עם היפות בעתיקה". קבוצת הווטסאפ מתפקדת כמרחב קהילתי רחב, שבו אפשר להתעדכן באירועים השונים, ובה צמחו כמה מן היוזמות הקהילתיות בשכונה. אחת מן היוזמות שנולדו שם היא קבוצת ההפקה **'עתיקה להכיר'** אשר מארגנת פסטיבלים עשירי מופעים, מסיבות מושקעות ואירועי תרבות בעיר העתיקה, הכול בהתנדבות וללא עלות. משה, אחד מחברי

ובנו מגיעים לשם רק בימי רביעי, שיכורים מדי ובשעה מאוחרת מדי, אך העיר העתיקה היא הרבה יותר ממועדון הברקה (או, למביני העניין שבינינו, החלוץ 33). שיטוט קצר ברחובות העות'מאניים העתיקים חושף לא מעט עמדות, בתי עסק חברתיים ויוזמות קהילתיות מגניבות ששווה להכיר. העיר העתיקה, שבעבר הייתה המרכז החברתי והמסחרי של באר שבע, חוותה עליות ומורדות. לאחר שנים שבהן עברה הידרדרות והפכה למקום שלא נעים להסתובב בו בלילה, בעשור האחרון העיר העתיקה התעוררה והפכה למוקד של תרבות אלטרנטיבית וקהילתית, המהווה מוקד משיכה לצעירים. ההשקעה של העירייה, שמימנה מלגות לסטודנטים ולאמנים שבחרו להתגורר בה, תרמה כמובן לעליית קרנה של השכונה הוותיקה. אבל הלב הפועם של השכונה ומה שהופך אותה למה שהיא היום הוא הקהילה היוזמת והמעורבת, שהתגבשה בה בשנים האחרונות.

בעשור האחרון הספיקה העיר העתיקה לצבור בתוכה פסיפס מרשים של קבוצות וקהילות המקיימות אורח חיים שיתופי ברמות משתנות. ביניהם, קיבוץ עירוני בעל קופה משותפת של תנועת "דרור ישראל", אך גם קהילות פחות

ופחות צרכנות, זה ממקום של בואו תהיו חלק, ויכול להיות שניצור יחד גם משהו שיותר מתקשר לעולם תוכן שלכם. אני חושב שזה משהו שיכול לעבוד נפלא."

מריה היא סטודנטית לתואר שני באוניברסיטת בן גוריון אשר מתגוררת בשכונה ב', ומוכיחה שגם סטודנטים שלא גרים בעיר העתיקה יכולים לקחת את המושכות לידיים ולהיות חלק בעיצוב הקהילה המתפתחת. היא החליטה להשתתף באחת מן היוזמות המעניינות בנוף, והפכה למנהלת קהילה ב'הסלון'. הסלון הוא מיזם מקומי המציע חלל עבודה משותף ונעים, הכולל חדר עבודה מרכזי, מטבחון מאובזר וחצר, ומשמש כמרכז קהילתי בערבים. "קואופרטיב זה עסק משותף. זה אומר שאנחנו אחראים על העסק הזה ביחד", היא מספרת. הרעיון צמח מתוך צורך של חברים בקהילה: "הבנו שאנחנו הרבה אנשים שעובדים מהבית לבד, או בבתי קפה, שזה יקר מאוד וגם מנוכר. רצינו ליצור מרחב שמאפשר עבודה ביחד. אנחנו מייצרים קהילה, גם דרך המרחב המשותף שאנחנו מנהלים ביחד ואחראים עליו, וגם דרך סדנאות והרצאות." הסלון פעל במשך שנה וחצי כפיילוט במוקדים משתנים, ובנובמבר האחרון הושק באופן רשמי במשכנו הקבוע בדרך המייסדים. "אחד הדברים שאני הבנתי במהלך התואר הוא שכתובה יכולה להיות פעולה מאוד בודדה, והעניין הזה של לעשות את זה עם עוד אנשים באווירה משותפת, במקום שאתה מכיר עם אנשים שאתה מכיר, מאוד מאוד תרמה לי בתהליך הכתיבה והמחקר. אני חושבת שזה יכול לתרום לעוד סטודנטים שרוצים לעבוד, לא רק לבד מהבית, אלא במקום שהוא יותר קהילתי."

מי מאיתנו שיסכים לעלות על כלי רכב, או חס וחלילה, אוטובוס, ולהרחיק אל מחוזות העיר העתיקה, ימצא שמאחורי סמטאות האבן מתגלה עולם שממש לא כדאי לפספס. לא משנה אם תבואו ללמוד באווירה קצת אחרת בסלון, לשמוע מוזיקה חיה בתוך דירה או לפזז ברחבת רובע האמנים, בעיר העתיקה תמצאו חיי קהילה ותרבות שוקקים שמהווים אלטרנטיבה ייחודית לשכונות הסטודנטיליות ואפילו למרכזים תרבותיים במרכז הארץ ■

הקבוצה וממקימיה, מספר שהכול התחיל לפני קצת יותר משלוש שנים, "בקיץ של אותה שנה עלה רעיון שנכנס ישיבה שנחשוב בה על מה נעשה בקיץ. התגבשה קבוצה והחלטנו לארגן פסטיבל דירות בשם 'עתיקה להכיר'. הפסטיבל הוכתר כהצלחה מסחררת, ויצר אצל חברי הקבוצה את הרצון להמשיך וליצור עוד תוכן. "התגובות היו מדהימות, השכונה נדלקה כולה באורות ובמוזיקה."

'עתיקה להכיר', שפועלת כיום בתמיכה ובחסות של עמותת ארץ עיר, ועובדת בשיתוף פעולה עם העירייה, הפכה במשך השנים לקבוצת הפקות משופשפת אשר ממשיכה לארגן אירועים מגוונים בעיר העתיקה. לאחרונה הם השתתפו בהפקת מסיבה ברובע האמנים המתחדש, ביחד עם Bona! (קבוצת הפקת מסיבות נוספת שפועלת בבאר שבע), ועזרו להרים את 'נשף האופנה המוגזם', שמתקיים זה השנה השלישית ביוזמתו של דני רועי שפירא, שחקן מקומי. ב-26 לדצמבר הם מקיימים את האירוע האחרון לשנת 2019 ושמו הפטריכור (Petrichor) שיכלול הופעות חיות במגוון סגנונות בשלושת מוקדי התרבות העיקריים בשכונה: עשן הזמן, החלוץ 33 ותיאטרון הפרינג', ועוד מגוון הפתעות!

בניגוד לתחושה שקל כל כך לקבל באוניברסיטה ובסביבתה, שאנחנו, הסטודנטים, המקור לרוב היוזמות הקהילתיות וההתחדשות בבאר שבע, העיר העתיקה מוכיחה אחרת. רוב תושבי השכונה אינם סטודנטים, חלק מהם סטודנטים לשעבר שבחרו להישאר בעיר, חלק מהם תושבי באר שבע שגדלו בה, וחלק מהם הגיעו בשלב מאוחר יותר מסיבות מגוונות. אז האם בכל זאת יש גם לנו, הסטודנטים, מקום בכל זה, בארץ הפלאות שמכונה העיר העתיקה? אייל, היוזם והמפיק של 'הבית הטורקי', מיזם קהילתי שהושק לאחרונה במטרה לתת במה למוזיקה מקומית, טוען שבהחלט כן. הוא מדגיש שהבית הטורקי נמצא בשלבי התעצבות וקורא לקהילת הסטודנטים להשתתף ביצירתו: "עם הצטרפות של אנשים ומתנדבים מהקהילה זה נהיה משהו שהוא מעבר לזה. אני פשוט נותן לזה יד חופשית, זה עניין חשוב כי אנחנו רוצים לעודד יותר יצירה

קצת קולטורה

בפאתי העיר העתיקה בשני מבנים עתיקים ויפים
מסתתר לו מוזיאון מקסים שביקור בו הוא חובה
לכל חובבי האמנות

ויצאתי לדרכי. יש משהו ביציאה מהשכונות הסטודנטיליות, שתמיד מריח כמו הרפתקה. ירדתי בתחנת הרצל/העצמאות והלכתי למצוא את המוזיאון שלי. ושם, על הכיכר, לצד פלאפל אסולין ובית הפול, מצאתי את אשר חיפשתי. מוזיאון לאומנות, פנינת חן בתוך הבליל האורבני הסוער של העיר העתיקה.

המוזיאון לאומנות בנגב הוא מקום קטן, ואין חשש ללכת לאיבוד בין אין-סוף יצירות. הוא נפרס על פני שני מבנים יפהפיים, בית המושל והמסגד הגדול, זוג מבנים שהוקמו בתחילת המאה העשרים ושימשו את המושל העות'מאני. בית המושל הוא מקום מושבן של התערוכות המתחלפות, ובמסגד הגדול מצוי המוזיאון לתרבות האסלאם ואמנות המזרח.

פתחתי את הסיור בבית המושל. התערוכה שביקרתי בה, וננעלה זה מכבר, נקראה "חוט של מחשבה" ועסקה בייצוגים ובפרשנויות שונות של טקסטיל, מקורותיו והמטען שהוא נושא עמו. התערוכה הורכבה משני חללים לא גדולים וניכר שהושקעה בה מחשבה רבה. היא כללה מספר אמנים ממגדרים ולאומים שונים, ויצירות בסגנונות

מסתבר שיש מוזיאון לאומנות בבאר שבע. האמת, כמי שמגדירה את עצמה חובבת אמנות, מביך להודות, שלא היה לי מושג. הייתי בברקה, בחלוץ, בלולה, חרשתי את כל העיר העתיקה לאורכה לרוחבה בניסיון למצוא מייבש כלים שימצא חן בעיניי - עשיתי הכול, מלבד לבקר במוזיאון.

ביום שישי האחרון, הגיע היום - אני נוסעת למוזיאון. לבשתי את מיטב מחלצותי, התבשמתי קלות (מי יודע, אולי אמצא את אהובי האינטלקטואל בין כותלי ההיכל), עליתי על קו 6 היוקרתי

גילי אבישר, דגלים מופשטים.

נזאקאט אקייג', פרותזה

על דגם מסורתי, בדוגמת צלמית אישה. בתקופה העותמאנית, כך נכתב בהסבר, רקמה הייתה פרקטיקה של נשים, עניות ועשירות כאחת. הרקמות הוצגו באירועים חגיגיים, קישטו את הבית והצביעו על מיומנותן וכישרונן של יוצרותיהן. בעבודתה של הפסב, כל רקמה ממוסגרת לבדה ומוצבת לצד כל השאר - ביטוי וייצוג לקולה של אישה כיחידה וכחלק מקולקטיב שלם.

לסיכום, המוזיאון לאומנות בנגב, על שתי שלוחותיו, הוא פנינה רצינית. וכמו שפנינות מטבען אוהבות, הוא מסתתר בתוך צדפה. אין שלטי חוצות מהבהבים שיזרו על הכניסה ויספרו על האוצר שממתין לכם בפנים. הביקור כולו, בהנחה שבחנתם כל יצירה לעומקה, יימשך לא יותר משעה. לפיכך, מומלץ בחום לשמור יום שישי פנוי, להתפנק בארוחת בוקר באחד מבתי הקפה באזור, לטייל קצת בשוק ועל הדרך, אם מזדמן - לקפוץ למוזיאון הנגב לאומנות. תרימו לו!

פתיחת תערוכה

יום חמישי | 19.12.19

מוזיאון הנגב לאומנות, ב"ש

"מה אומרים העצים?"

אולגה קיסלבה - בין אמנות למדע

רבים ומגוונים. פעם בשלושה חודשים מתחלפת התערוכה ולכן שווה להתעדכן מדי פעם.

בתום הביקור בתערוכה הזמנית, עברתי לתערוכה הקבועה אשר ממוקמת במסגד הגדול. מדובר במבנה שמור ומרשים. לאחר הכניסה למבנה יש מעין חצר חיצונית, הנכללת גם היא בתערוכה, וחלל פנימי מעוצב לעילא. עקביי תקתקו על רצפת השיש המשובצת שחור-לבן, אור נעים נכנס מבעד לחלונות הקבועים בתקרה, ולרגע קצר אחד הרגשתי קצת בחו"ל. נוסף למבנה עצמו, התערוכה הייתה לא פחות ממרהיבה. עבודת האוצרות המוקפדת ניכרה היטב, והסברים

"שם, על הכיכר, לצד פלאפל

אסולין ובית הפול, מצאתי את

אשר חיפשתי. מוזיאון לאומנות,

פנינת חן בתוך הבליל האורבני

הסוער של העיר העתיקה."

מתומצתים ומעניינים הוצבו לצד כל יצירה. התערוכה המתחלפת במוזיאון הזה עסקה הפעם באומנות טורקית, חלקה עכשווית וחלקה מסורתית. היצירה שאותה מצאתי מעניינת ביותר מתוך האוסף הזה הייתה זו של האמנית הטורקיה-גרמניה נזאקאט אקייג', יצירת וידיאו-ארט בשם "פרותזה". בעבודה זו היא מצולמת עוטה על פניה וגופה מסכות בגוני שיש, אשר מקשות עליה את הנשימה. לסירוגין מוקרנים פניה של האמנית וצילומים של פסלים מן התקופה הקלאסית. עבורי, מראה האשה הכלואה בסד ועיניה המאיימות לצאת מחוריהן, היה לא פחות ממטלטל. ביצירה זו יש אמירה מעניינת וחכמה על סדים גשמיים ומופשטים אשר בני אדם, ונשים בפרט, שמות עצמן בתוכם בניסיון להידמות לאידיאל מדומיין ובלתי אפשרי. היצירה מציפה גם שאלות על הגמוניה תרבותית - מי הכוח שקובע מה הסדר הנכון, והאם הגיעה העת לערער עליו ועל מורכבות של זהות ערבית ומערבית, ובעיקר על האופן שבו אנו תופסים יופי ואסתטיקה, וכמה אנו מוכנים ומוכנות להקריב עבורם.

עבודה נוספת שמצאה חן בעיניי הייתה זו של סדה הפסב, אשר כוללת 55 רקמות, וריאציות

באר-שבע וואלי

גם לך קרה שישבת עם חברים ופתאום עלה לך רעיון "גאוני" לאפליקציה? אז מה עומד מאחורי המושג "יזמות" ואיך גם אנחנו יכולים/ות להיכנס לתחום הנחשק

אחד ממיזמי הדגל של מרכז היזמות הוא "מועדון הטאפאס". בדומה למאכל הספרדי המאפשר טעימות מכל מיני מאכלים, מייצר המועדון עבור סטודנטים טעימות מכל מיני תחומים. המועדון פתוח לסטודנטים ולסטודנטיות מכל תחומי הלימודים והוא מארגן הרצאות שמתקיימות לאורך כל הסמסטר. לדברי מיה, יזמות היא סט כישורים, לכן אם אתה יזם, אתה צריך לדעת קצת מהרבה מאוד דברים. הבנת הטכנולוגיה, גיוס וניהול עובדים, שיווק הרעיון, מציאת משקיעים ועוד. "המועדון בא לתת לך בסדרת הרצאות את כל הכלים והכישורים שתזדקק להם בעולם היזמות והתעסוקה בכלל. כל פעם מגיע מרצה אחר בנושא אחר ונותן טיפים שימושיים ביותר", היא מוסיפה.

נוסף למועדון, המרכז יחל להפעיל השנה שני מאיצים ליזמות, שמטרתם לעזור ליזמים מתחילים לעבור תהליך למידה מהיר יותר. "כשאתה בתחילת דרך כזו, לרוב אתה לא יודע איך מתקדמים, והמאיץ נותן לך חשיפה למומחים שיכולים לעזור מבחינה טכנולוגית וניהולית מהניסיון שלהם, ותוך חודשים בודדים אתה עובר תהליך, שלא בטוח בכלל, שהיית מצליח להגיע אליו בכוחות עצמך", משתפת מיה.

בשננים האחרונות אנחנו שומעים שוב ושוב את המילה "יזמות". למי מאיתנו לא עלתה פעם הברקה בראש לאפליקציה הבאה, לטכנולוגיה, שלא ברור למה היא לא הומצאה עדיין? כולנו משתמשים היום בעשרות אם לא במאות אפליקציות, רשתות חברתיות וטכנולוגיות - פייסבוק, טינדר, Waze, X-Box ועוד. כל אותן אפליקציות וטכנולוגיות הומצאו על ידי יזמים ויזמיות שפשוט חלמו בגדול והסתכנו סיכון עצום. אבל יזמות לא קשורה רק להיי-טק ולא מחייבת הקמת סטארט-אפ, יזמות היא גם יצירת מיזמים חברתיים משני חיים.

כך חושבים ומיישמים במרכז "יזמות 360°", מרכז היזמות של אוניברסיטת בן גוריון. "המרכז התחיל את דרכו בתחילת השנה שעברה כשהאוניברסיטה זכתה במרכז של המל"ג ב-6 מיליון ש"ח. יושב ראש המרכז הוא פרופסור כרמל סופר, ומנהלת אותו דנה גביש. אנחנו יושבים מעבר לגשר, בפארק ההיי-טק גביש. הגשר הזה הוא פיזי ומהווה למעשה קישור בין האקדמיה לתעשייה, ואנו מציעים לסטודנטים מגוון פעילויות, גם לאלו שמגדירים את עצמם כיזמים וגם לאלו שלא", מספרת לנו מיה וורבנקו, מנהלת פרויקטים במרכז.

יש לי רעיון למיזם איך מתקדמים מכאן?

למרכז היזמות ישנה קרן הון סיכון שנקראת 'קקטוס קפיטל' והיא משקיעה כמיליון דולר במיזמים של סטודנטים. את הקרן מנהל רועי קמחי, סטודנט לתואר שני בהנדסה תעשייה וניהול. "המטרה של קקטוס היא להשקיע ולטפח סטארט-אפים סטודנטאליים - קקטוס משקיעה עד 20 אלף דולר בסטרטאפים של סטודנטים או בוגרים טריים. אם נתבונן היטב נבין שהרבה מהסטארט-אפים שכולנו משתמשים בהם, סטארט-אפים ששווים מעל למיליארד דולר, כולם התחילו בקמפוסים ברחבי העולם - פייסבוק, מייקרוסופט ועוד. אנחנו מאמינים שניתן להביא את הבשורה הזאת גם מבאר שבע, כל מה שצריך זה מישהו שייתן לסטודנטים צ'אנס וצ'ק", משתף רועי.

"בוועדת ההשקעות של הקרן יושבים 14 סטודנטים וסטודנטיות שעברו קורס לאנליסטים. הרעיון הוא להפגיש בין סטודנטים יזמים ויזמיות, ליצור אירועים בקמפוס ולעודד אותם לצאת מאזור הנוחות, לפתח משהו. זה שאתה יכול היום ללכת ולבקש השקעה של 20 אלף דולר ממשקיע, שהוא בגילך ברוב המקרים, ולומד איתך בקמפוס, זה דבר מדהים ולא מובן מאלי", מציין רועי. מיה מוסיפה כי "המטרה היא ללמוד, בין שנכשלת ובין שהצלחת, למדת מזה משהו, אתה תיהנה בדרך, תרכוש כלים וזאת הזדמנות מעשית שלא מקבלים באקדמיה בדרך כלל". הקרן פועלת מתוך מנגנון שנקרא 'Safe' - סטודנט או סטודנטית, שמקבלים השקעה ונכשלים, לא מחויבים להחזיר אותה, אך אם הם מרוויחים, הקרן מבקשת להשתתף בסבב ההשקעה הבא, ולהיחשב כחלק מהמשקיעים. למעשה הקרן אינה למטרות רווח אך תשמח להשתמש ברווחיה כדי לממן מיזמים נוספים.

יזם הוא לא רק סטארט-אפיסט

לרבים מאיתנו יש מעין דימוי בראש שיזם הוא בהכרח סטארט-אפיסט בעל רעיון טכנולוגי, וכי לאנשים בעלי אג'נדה חברתית יש פחות מקום בעולם הזה, אך המציאות שונה וחשוב לשבור קצת את הדימוי. קקטוס קפיטל מנהלת כמה מסלולים - שניים טכנולוגיים ואחד חברתי. רועי מספר כי קבוצת סטודנטים הקימו סטארט-אפ

בשם 'right now', מחשבון זכויות שהמטרה שלו לעזור לאזרחים למצות את הזכויות שלהם בצורה טובה יותר ואיכותית יותר.

"במרכז יזמות 360 אנחנו עוזרים גם לקהילות. יזם הוא לא רק סטארט-אפיסט. אתה יכול להיות יזם גם בלי רעיון טכנולוגיה משנה עולם. יש לנו כוכבי יזמות - סטודנטים וסטודנטיות שמגיעים אלינו ויש להם רעיון לא טכנולוגי, הם רוצים להקים קהילה או שיש להם נושא שקרוב לליבם והם רוצים לגייס אנשים לשם כך", מספרת מיה. "אחת הדוגמאות היא של סטודנטית לשעבר ושמה קרן הוד, שהגיעה אלינו לאחר שהשתתפה בתוכנית של גוגל. בתוכנית היא ביקרה במאצ'ים ברחבי הארץ, אך שמה לב שכמעט ואין נשים בתחום הזה. קרן רצתה להקים קהילה של נשים יזמיות, להביא מרצות-יזמיות ולהקים קהילה עם קורס, תכנים ומפגשים סביב הנושא. תוך חודשיים בלבד היא הצליחה לעשות את זה - עזרנו לה במימון, במקום פיזי, בשיווק, אבל היא ניהלה את הכול", מוסיפה מיה. לקהילה שהקימה קרן קוראים (WE) (Women Entrepreneurship) ובמסגרתה התקיימה סדרת הרצאות על נושאים חשובים ביזמות - כמו איך בוחרים שותפים מייסדים, והיבטים חוקיים של הקמת סטארט-אפ. נוסף על כך, הבאנו לקהילה מפגשים עם נשים שהצליחו בעולם היזמות וחלקו מהניסיון שלהן. אחת מאותן נשים היא ארנה ברי - מדענית, היי-טקיסטית והאישה הראשונה בישראל, שכיהנה בתפקיד המדענית הראשית וראש מנהל המחקר והפיתוח במשרד התעשייה, המסחר והתעסוקה.

למעשה, עולם היזמות או יותר נכון כישורי היזמות, הם כלי חשוב ביותר בשנת 2019. בין שאתם באים מרקע מדעי-טכנולוגי, בין שאתם באים מרקע ניהולי ובין שאתם באים מרקע חברתי, עולם היזמות ומרכז היזמות 360 הוא מקום שבו תוכלו לרכוש כלים מהותיים לחיים. כל אחד ואחת צריכים לדעת לחשוב אסטרטגית, לשווק, לעמוד מול קהל ועוד אין-ספור כישורים רבים שאת כולם מאפשרים לנו לרכוש ממש בקמפוס עצמו, ואף מעבר לגשר ■

Buddy Bug

שלי על השידה, והתחלתי לקרוא אותו. לא הבנתי כלום. שום מילה. שום דבר לא יצר היגיון. אבל אז ביקשתי מהשכנים ספר שמתאים יותר לרמה שלי וזה היה יותר טוב." כשאני שואלת מה גורם לילד בן 10 לנסות ללמד את עצמו לתכנת, הוא עונה: "עד היום יש לי משיכה טבעית לנסות דברים חדשים, וזה היה אחד מהם."

האהבה של עידו לעולם המחשבים והתשוקה לגלות תחביבים חדשים המשיכו ללוות אותו לאורך החיים, אך הרעיון לאפליקציה BuddyBug שיצאה לאוויר העולם לפני כחודשיים, נולד דווקא מכיוון אחר - חדר המוזיקה באוניברסיטה. "הרעיון הזה הגיע מזה שאני מאוד אוהב לנגן, ובעולם המוזיקה זה תמיד כיף להכיר אנשים וסגנונות חדשים. לרוב אלו אנשים שבכלל לא למדו מוזיקה לפני כן, פשוט הרימו כלי והתחילו לנגן. נראה לי מאוד מגניב להכיר ככה אנשים, ואמרתי איזה מגניב אם הייתה אפליקציה כזאת." אחרי שיחות עם אנשים שונים, הבין עידו שיש כאן פוטנציאל אמיתי, לחבר אנשים דרך פעילויות

קרה לך פעם שרצית לעשות משהו, אבל כל החברים היו עסוקים? בדיוק בשבוע שעבר רצית לג'מג'ם, אבל כל החברות היו שקועות בלימודים? חיפשת תחביב חדש ומסעיר שיעיף לך את הפוני, אבל אין לך עדיין כיוון? BuddyBug זאת בדיוק האפליקציה בשבילך

בשתכירו את עידו מרקו, ביום, סטודנט שנה ד' מן המניין להנדסת מערכות מידע (טוב, כמעט מן המניין, הוא בכל זאת עתודאי ורק בן 21), ובלילה, מפתח אפליקציות. כבר בגיל 14 פיתח עידו את האפליקציה הראשונה שלו והקים את DODO APPS, סטודיו פיתוח אפליקציות לאנדרואיד שהוא מתחזק אותו עד היום. אבל המשיכה שלו לעולם המחשבים מתחילה אפילו קודם: "בגיל 10 לקחתי ספר תכנות שהיה לאבא

מפגשים עם חברים, "אבל ברגע שאתה מתחיל אתה מתמכר לזה."

חוץ מלחבר בין אנשים ולעזור להם ולהן למצוא פרטנרים לכל פעילות שתחפצו בה, עידו מאמין שבאמצעות BuddyBug תוכלו גם להיחשף לעולמות תוכן חדשים. בתור אחד שעדיין מגלה עוד תחביבים, הוא משוכנע שהאהבה החדשה שלכם יכולה להיות בדיוק המשהו הזה שאף פעם לא חשבתם בכלל לנסות, עד שמישהו הציע ב BuddyBug ויאללה, למה לא. בטווח הארוך עידו מקווה ליצור שינוי חברתי ולעזור לכולנו להשתחרר קצת מהניכור ומההתמקדות במראה חיצוני, ולהתחיל להתחבר על בסיס מה שחשוב באמת. אבל לפחות בינתיים, הוא נשאר עם הרגלים על הקרקע ומציב לעצמו מטרות קונקרטיות. כשאני שואלת מה תיחשב עבורו הצלחה, הוא אומר ללא טיפת ציניות: "זוג חברים שנוצר, אני לא צוחק, זה הכול בשבילי. אולי זה נראה קטן אחרי שנתיים של עבודה, אבל בשבילם זה עולם שלם. תחשבי מה זה, החברה הכי טובה שלך, החברים שלי, אני לא יכול לדמיין את החיים שלי בלעדיהם. אם אני מצליח דרך האפליקציה ליצור חברות כזאת, אפילו אחת, ואני מוריד אותה מהפליי סטור."

בכיס האחורי הוא שומר עוד חלום אחד קטן שהוא מקווה להגשים, להצליח לפתח אפליקציה שתהיה מותאמת ונגישה לקשישים. "יש לי חלום, פרויקט לעתיד הרחוק יותר, לשלב את זה בקהילת הגיל השלישי. אני התנדבתי בבית אבות ואת רואה שם אנשים שיש להם את הכוח לעשות ואין להם עם מי. אם אני אצליח לעשות משהו כזה שהם יצליחו להשתמש בו בקלות, אם אני אצליח להבין איך אני מנגיש את זה אליהם, זה יהיה ממש מגניב."

עד שהחלום הזה יתגשם, קהל היעד העיקרי הוא אנחנו, הצעירים, ואין מקום טוב יותר להתחיל בו מאשר בקהילת הסטודנטים התוססת והפעילה של באר שבע. אז אם יש לכם אנדרואיד, ראש פתוח, ורצון להכיר חברים ותחביבים חדשים, לא צריך לכתוב פוסט מביך ב"התקבלתי" כי BuddyBug כבר כאן, והיא כאן כדי להישאר ■

ותחומי עניין משותפים. הרי בינינו, מי מאיתנו לא התקשה למצוא פרטנר נלהב לתחביב המועדף עליו, ואחרי ניסיונות חוזרים ונשנים להזרים את החברה נאלץ להתפשר על ערב קטאן בבית?!

הרעיון של האפליקציה פשוט: להכיר בין אנשים רק על בסיס פעילות ששניהם רוצים לעשות. בשלב ההרשמה המשתמש כותב איזו פעילות הוא היה רוצה לעשות, ממלא נתוני גיל ומין. לאחר פרסום הפרופיל שאר המשתמשים והמשתמשות יכולים להחליק ימינה (לייק) או להחליק שמאלה (דיסקלייק), וכך לסמן אם הם רוצים לחבור לפעילות או לא. אם עשית לייק לפעילות של משתמש אחר, נפתחת האפשרות להתחיל בשיחה ולקבוע את הזמן לפעילות המשותפת. בשונה מאפליקציות אחרות שאנו מכירים דווקא מעולם הזוגיות, ב-BuddyBug מקפידים שהחיבור יהיה על סמך הפעילות בלבד, ותמונות המשתמשים והמשתמשות נחשפות רק אם נוצר ביניהם מאץ'. את הקוד לאפליקציה עידו כתב בעצמו. הוא גם עומד מאחורי הפיתוח כולו כולל העיצוב, השייזוק וכתיבת התסריט לפרסומות שמופצות בימים אלו ממש. למרות המולטי טאסקינג (ריבוי משימות) שמאפיין אותו, והנגיעה בתחומים רבים, הוא מדגיש כי לא יכול היה לעשות זאת בלי העזרה הנדיבה של חברים ומשפחה לאורך הדרך. למשל, את הפרסומות לאפליקציה הקליטה ידידה אמריקאית, בודקי האיכות הם חברים שהתנדבו לנסות את המוצר, והלוגו הוא תרומה של בן דוד מוכשר שהוא גם מעצב גרפי במקצועו. שם האפליקציה, BuddyBug, הגיע ממקור מפתיע: "כשאחיין שלי היה בן 4 הוא ניסה להגיד Lady Bug ויצא לו משהו שדומה, בייבי באג, משהו כזה. פתאום זה קפץ לי לראש, באדי באג. הוא אמר את זה כל כך חמוד שאין יכולתי שלא לקחת את השם." היום האפליקציה כבר עומדת על שתי רגליים, וניתן למצוא אותה בחנות האפליקציות של אנדרואיד, (אם אתם שבויי APPLE כמוני, תיאלצו, לצערכם, לחכות בינתיים).

אך השילוב בין לימודי הנדסה לפיתוח אפליקציה כרוך גם לא מעט קשיים: "האתגר האמיתי הוא להקצות זמן לדבר הזה," מספר עידו שגם עובד, גם לומד לתואר בהנדסה וגם לא מוותר על

CALDO

Art pizza bar

08-8668006 דרך מצדה 47

אתה, אני
NETFLIX
פיצה

להיות כאן
ולהרגיש...

מאת ליאור גבאי

אחרון לסניינים

אך לא בלתי אפשרי. נטפליקס? אני בין כה וכה לא מספיק מושקעת בזה. יכולה לוותר בקלות. פייסבוק? פה כבר התחלתי לחשוש. פייסבוק עונה על כל כך הרבה צרכים, שוויתור עליו למשך שבוע יהיה אתגר, שסביר להניח שלא אצליח לעמוד בו. בדיוק מה שאני זקוקה לו עכשיו!

היום הראשון הוא היום הכי קשה, ולכן הרשיתי לעצמי לנסות אותו מחדש בערך שלוש פעמים. אבל לא באשמתי. בפעם הראשונה שניסיתי להפסיק, ברגע של שעמום וחוסר תשומת לב, האצבע שלי, באופן אוטומטי, פתחה את האפליקציה. למוחרת קפצה לי התראה, ומתוך הרגל, ורק בגלל ההרגל הזה, נשבעת שלא משום סיבה אחרת, לחצתי על ההתראה ואולי גם קצת גללתי בדף הבית שלי. אבל זהו! מעכשיו מפסיקה ללחוץ על האייקון הכחול והיפהפה הזה. בניסיון השלישי כבר הבנתי כי יש לנקוט צעד דרסטי, ובצער רב מחקתי את האפליקציה. הצילו. איך עוברים עכשיו את ההרצאות המשעממות שרק גורמות לי לרצות לישון שנת חורף ולהתעורר

בזמן שצעירים מאיתנו רואים בפייסבוק דבר מיושן, ליאור ניסתה להתנתק לשבוע (של סבל ושעמום) אז מה קרה כשלקחנו לה את ההרגל האהוב?

יומני היקר שלום, כאן ליאור. אני יודעת שזנחתי את הקשר איתך בזמן האחרון. בכל מקרה, שמחה שיוצא לנו לדבר קצת עכשיו. אם אתה תוהה מה הוביל לחזרה הפתאומית לקשר, זה האתגר שקיבלתי על עצמי - להיגמל לשבוע ממשוה שאני מכורה אליו. כשישבתי עם עצמי וחשבתי "על מה אני לא יכולה לוותר?" כסטודנטית מן המניין, מובן שהדבר הראשון שקפץ לי לראש זה קפה. אבל כשהתעמקתי בנושא, הבנתי שאני יכולה לחיות ללא מנת קפאין יומית. אומנם יהיה קשה,

בסוף התואר? מה תעשה עלמה צעירה, שגדלה על ברכי הטכנולוגיה, ועל הפייסבוק בפרט, אך לא מספיק צעירה כדי לעבור לאינסטגרם ולמצוא בו את אותו הסיפוק? איך מעבירים עכשיו את הזמן בשירותים? חוזרים לקרוא את התווית של מטהר האוויר? לוקחים גיליון צ'ופצ'יק? מה עושים?

בימים שאחרי גיליתי שאינסטגרם אינו תחליף הולם. אחרי שלוש דקות מיציתי את הפלטפורמה. אני רוצה להתעדכן בחדשות, לקרוא תגובות מצחיקות, להתעדכן בקבוצות, לראות פוסטים מעניינים שכוללים עוד תוכן מעבר לתמונות. איך פתאום מעבירים את הזמן עד שהאוטובוס יגיע? ומה עושים בזמן הנסיעה עד ההגעה לתחנה? הרי זה לא שבמהלך הנסיעה נשקף מהחלון נוף מדהים, בסך הכול רחובות באר שבע, ועוד רגר בשיפוצים. אני מוחה. אני בוכה. איזה עולם קר ואכזר הוא העולם ללא פייסבוק. תנו לי את הפייסבוק בחזרה! הוא ממלא לי כל כך הרבה זמן, ובלעדיו אני אובדת עצות. גם בנסיעה הארוכה בדרך להורים הרגשתי בחסרונם. ניסיתי לקרוא ספר, לצרור תוכן עמוק יותר, אבל זה פשוט לא זה. הספר דרש ממני רמת ריכוז גבוהה בהרבה ממה שאני צריכה להשקיע בפייסבוק, וממה שהצלחתי לגייס בנסיעה. מהר מאוד מצאתי את עצמי מנמנמת, אבל אפילו בחלומות פייסבוק לא עזב אותי. מתגעגעת ואוהבת ומבטיחה לא לוותר עליך יותר, אהובי. אני מחכה כבר לרגע שנחזור להיות יחד.

מובן שיש גם יתרון לדבר. פתאום גיליתי שההתארגנות שלי בבוקר יכולה להימשך רבע שעה במקום ארבעים וחמש דקות. החיסרון הבולט, כמובן, הוא שהחיים משעממים הרבה יותר. אני לא מעודכנת באקטואליה ובמה שקורה בארץ ובעולם, אני לא מעודכנת במה שקורה עם חברים שלא בקשר יום-יומי איתי. ובקיצור - אני פשוט לא מעודכנת. היה גם מקרה שבו השותפה שלי התחילה לצחקק אל מסך הטלפון שלה, וכששאלתי מה מצחיק היא ענתה שתתייג אותי בפוסט. הסברתי גם לה את המצב, את מר גורלי, והיא ניסתה לגרום לי לוותר על האתגר. ההצעה הייתה מפתה, כי החיים כל כך דלים ללא התוכן שאנשים יוצרים וחולקים שם. אבל אני לא אוותר כל כך בקלות! אז סיכמנו שאין שום דבר רע אם

אני אסתכל קצת בפייסבוק שלה, הרי זה לא שאני גוללת בעצמי, או מגיבה, או אפילו בוחרת את התוכן שאני רואה. זה לא באמת כזה נורא, וזה לא עובר על הכללים. אולי במקרה, בטעות, בלי כוונה, יכול להיות שגם בדקתי את המייל שלי אין-ספור פעמים כדי לראות דרכו את ההתראות של פייסבוק. אבל אני עדיין לחלוטין עומדת באתגר, ולא נגעתי בפייסבוק שלי עד כה, בכלל. כלומר, מאז שמחקתי את האפליקציה.

הגעתי לישורת האחרונה, כבר ממש אפשר לראות את הסוף. לא קל לי בכלל. היו ימים שלא רציתי לדבר עם אף אחד, היו ימים שכמעט נשברתי, היו ימים שהפנינים שיצאו מהפה שלי היו שולחות אותי לשירותים, לשטוף את הפה בסבון ומים אם המורה איטה מכיתה א'2 הייתה שומעת אותן. החזקתי מעמד למרות כל הלחץ ולמרות כל הסקרנות לדעת מה קורה. השאלה שלי עכשיו היא - באיזה מחיר? אומנם הצלחתי להתארגן מהר יותר בבוקר, ואולי גם לישון מוקדם יותר בלילה, אם אתם מתעקשים, אבל יכול להיות שזה קיצר לי את החיים בכמה שנים. יכול להיות שהעובדה, שלא ידעתי מה קורה עם העולם שלי, הכניסה אותי למצב של דחק, שבעתיד ישפיע עליי? אם מישהו רוצה לחקור את זה, אני הראשונה להתנדב למחקר.

ואם ביתרונות ובחסרונות עסקינן, הייתי בשוחה שהגמילה הזו תביא איתה גם ריכוז בשיעורים ובהרצאות. נוכחתי לגלות שאני טועה, ואם תשאלו אותי מה למדתי השבוע, אענה שאין לי מושג, כי בעיקר הייתי עסוקה בלפתוח כל רגע את המייל האישי, האוניברסיטאי, הוואטסאפ, או כל דבר אחר שאינו פייסבוק, אבל גם לא קשור ללימודים.

אחרי שבוע שלם הגיע הרגע לחזור, ואני חייבת לומר שאני נרגשת וחוששת בו זמנית. מה אם העולם השתנה לבלי היכר בזמן שלא הייתי? אני פותחת את הכרטיסייה בכרום, הלב שלי דופק, נכנסת לפייסבוק בהתרגשות, ומגלה שם... 79 התראות שמחכות לי. מצד אחד זה גורם לי להרגיש מקובלת, להבין שעוד זוכרים אותי. מצד שני, איפה מוצאים את הזמן לעבור על כולן עכשיו? מזל שיש לי עוד שתי הרצאות היום ■

חגיגות ה-70

מה עומד מאחורי אחוז הנכשלים הגבוה בפקולטה להנדסה והאם יש אור בקצה המנהרה? מסטודנטים ומרצים מתוסכלים שמתקשים לגשר על פערי הדורות ועד לפתרונות יצירתיים ושיטות לימוד חדשניות

"תמיד יהיו נכשלים בקורס, אבל אחוזים כאלה גבוהים זה פשוט לא סביר", אומר י', סטודנט להנדסת חשמל, "וזה חוזר על עצמו שנה אחרי שנה." "הבעיה היא שהתרגולים לא תואמים את הרמה של המבחן. השאלות מאוד קשות." א', סטודנט להנדסה כימית, מפרט, "אין מספיק שעות תרגול כדי לכסות את החומר שמעבירים בהרצאות, ממש מרגישים שהמתרגל ממהר." "ממשיך, "בסוף סף הקבלה לאוניברסיטה ללימודי הנדסה הוא גבוה, אלו אנשים עם ראש על הכתפיים. גם נתונים מאוניברסיטאות אחרות

השנה נחשפתי לראשונה לתופעה מוזרה. אני קורא לה חגיגות ה-70. ישבתי עם חבר, סטודנט להנדסה כימית, והוא סיפר לי בהתרגשות שקיבל 77 בקורס פיסיקה ב2. "הייתי מקום חמישי בקורס", הוא הסביר לי בגאווה תוך כדי שהוא מנפנף מולי בהתפלגות ומבקש שניים צ'ייסר לכבוד המאורע. בתור סטודנט לפסיכוביולוגיה היה לי קצת קשה להבין על מה החגיגה. שלא תבינו לא נכון, 77 זה אחלה ציון. אבל איך הגענו למצב שציון כזה שמור רק לחמישה סטודנטים מכל הקורס?

כמה מהם העתיקו את הפתרון מאיזשהו אתר, כי זה מה שהם עושים." עוד בעיה היא שהסטודנטים לא עובדים מספיק קשה. "הסטודנטים חושבים שלשבת בהרצאה פותר להם את הבחינה, הם מסמנים וי וחושבים 'עברנו על זה' - זה לא לדעת. לדעת זה לסגור את המחברת ולשחזר את שלוש שעות ההרצאה שלי על נייר לבן, בשביל הסטודנטים זה כל כך לא מתקבל, בשבילם זה כאילו אמרתי לקפוץ מקומה שלישית."

"המרצה דיבר איתי רבות על

החשיבות של למידה עצמאית

מול דף לבן, בעוד שהסטודנטים

רגילים ללמוד ממספר ערוצים

בו-זמנית, בעזרת הקלטות, ספר,

ופתרונות באתר הקורס."

"זה נכון שהממוצע ירד. הרמה של בתי הספר יורדת והם מגיעים פחות מוכנים." לדבריו, "הרעיון הקפצת הציונים נפסל משום שהמהלך טומן בחובו הרבה יותר נזק לאוניברסיטה בטווח הארוך מבחינת התדמית. צריך בסופו של דבר להגיע לרמת ידע ולא רק להקפיץ ציונים." בהמשך השיחה מ' מתרכז קצת, "יש סטודנטים שחושבים שאני מאיים, או שאני נהנה להכשיל, זה הפוך. אני דווקא מאוד מאוכזב, אני משקיע ומלמד, ואז רואה תוצאה מאכזבת וזה לא נעים. אני דווקא שמח מאוד כשאני רואה עבודה מוצלחת בבחינה." אל השיחה עם מ' אומנם הגעתי בחשש מה אך במהלך השיחה הרגשתי שלמ' באמת אכפת, ובאופן מפתיע אני לא היחיד שחושב כך. מסתבר שגם רבים מהסטודנטים שלו חושבים ככה. בסקרי ההוראה שסטודנטים ממלאים בסוף הקורס הביקורות עליו היו מוצלחות והדירוגים שלו גבוהים. נראה שאין פה בעיה בהוראה, אלא איזשהו קצר בתקשורת. הפער הבין-דורי בתפיסת הלמידה הוא גדול מדי.

אחרי השיחות עם הסטודנטים ועם מ', האמת עדיין נראתה לי כאפופה בערפל. הסטודנטים נשמעים כועסים והמרצים מאוכזבים ושני הצדדים מאשימים זה את זה. אולי באמת למרצים לא אכפת? או שבעצם הסטודנטים מזלזלים

מחזקים את טענות הסטודנטים. באוניברסיטה העברית לדוגמה, הממוצע בקורס 'חשמל ומגנטיות לתלמידי הנדסה' שהועבר בסמסטר ב' היה 84.5, גבוה ב-34 נקודות מהממוצע של תלמידי הנדסת חשמל בבן גוריון בקורס פיסיקה 2א שעסק בתכנים דומים.

היתי אם המחלקות, שהקורסים הללו בחסותן, מנסות להגדיל את מספר שעות התרגול, או לפחות מורידות את רמת המבחנים כך שתתאים לרמת התרגולים. "בזמן האחרון רואים שיש שינוי", אומר א'. "המרצים משקיעים עוד שעות ומעודדים אותנו להגיע לשעות קבלה אינטראקטיביות. באחד הקורסים, שבהם ראו שיש בעיה, נתנו בשנה שעברה מועד ג' גורף והשנה נתנו הנחה לקורס קיץ." התשובות של א' ו' התמקדו בעיקר באופן העברת הקורסים והבחינות, אך היה קשה לי להתעלם ממשוהו שא' סיפר לי במהלך השיחה, משהו שבהכרח משפיע גם הוא על מצב הלימודים האקדמיים כאן: האוניברסיטה נחשבת לאטרקטיבית מאוד למקצועות ההנדסה וההייטק. "מאוד רציתי ללמוד בבן גוריון, גם בגלל האווירה, אבל גם כי שמעתי שרמת לימודי ההנדסה כאן נחשבת לאחת הגבוהות בארץ", אומר א'. מעמד זה של האוניברסיטה מושך אליה סטודנטים מכל הארץ, דבר שמביא לביקוש גבוה ולתחרות מוגברת. כאשר הביקוש גדל והרף האקדמי נותר גבוה, ניכרת ירידה מסוימת בציונים והעלייה באחוז הנכשלים היא כמעט בלתי נמנעת.

רציתי לשמוע מה המרצים חושבים על המצב. בשיחה עם סטודנטים עלה שמו של אחד המרצים שידוע בקשיחותו בקרב הסטודנטים - המרצה מ'. בקורס האחרון שהעביר מ' הממוצע היה 50 ואחוז הנכשלים היה 56%. "אין ספק שיש בעיה. הסטודנטים מאשימים אותי, אבל אני מאשים את הסטודנטים", מסביר מ' בעצב, "ברור שכשסטודנט נכשל בקורס, הנטייה הטבעית שלו היא להאשים את מי שנתן לו את הציון, את המרצה." מ' מוסיף ואומר כי לדעתו הסטודנטים הם אלו שמזלזלים, "בקורס האחרון העמדתי 30 סטודנטים לוועדת משמעת, כי הם הגישו דברים מגוחכים במקום שיעורי בית. ואז רק אפשר לנחש

למידה עצמאית. בסוף, אחרי הלימודים, אם ארצה ללמוד משהו, כנראה אלמד אותו מול המחשב באופן עצמאי ולא בהרצאה באולם ענקי, והשיטה החדשה מכינה אותי למצב כזה." נראה שהאוניברסיטה מודעת לבעיות, ולצד שמירה על רמה אקדמית גבוהה מנסה ליישם שיטות שיטפלו בהן באופן המיטבי.

כדי ללמוד יותר על שיטות הלימוד שהאוניברסיטה מיישמת על מנת לגשר על הפער הבין-דורי, ניגשתי למדור אקדמיה באגודה הסטודנטאית, שם פועלים כדי לפתור את הבעיות שעלו בכתבה. בימים אלו עובדים במדור במרץ על פרויקט חדש וייחודי הנקרא - ערך בכיתה. "השנה האוניברסיטה הקנתה תקציב של 60,000 ש"ח לפרויקט ערך בכיתה. מה שאנחנו עושים בפרויקט זה ליצור את המחויבות ההדדית הזו, לגשר על הפער הבין-דורי, ובאמצעות זאת לשפר את איכות ההוראה." מספרת שיר, ראש מדור אקדמיה, על ההישגים של הפרויקט החדש, "המחלקות מוסיפות שיטות לימוד חדשות, מוסיפים עוד מתרגלים, משפרים את חוויית הלמידה, וחושבים מחוץ לקופסה, ועכשיו אנחנו אומרים לסטודנטים 'המרצה משתדל ועכשיו תורכם להשתדל', כי רק אם שני הצדדים יירתמו למאמץ, נוכל לשפר את חוויית הלמידה שלנו. ואני מאוד אופטימית לגבי הצלחת הפרויקט ששותפים לו שני הצדדים."

לפעמים בניסיון לעבור קורס קשה מרגישים כמו במסע מתיש בכוכב לכת זר, שבו המרצים נדמים כחייזרים מכוכב אחר שמעבירים הרצאות בשפה מוזרה ועתיקה. למרות זאת, חשוב לזכור, שגם אם היא עושה זאת לאט, האוניברסיטה ממשיכה לקדם פתרונות על מנת להתאים את הלימודים לסטודנטים "החדשים". בין אם מדובר במדור אקדמיה באגודה, או גורמים באוניברסיטה, יש המון אנשים שפועלים יום יום בשבילנו, הסטודנטים, כדי לגשר על הפער הבין-דורי. בעזרתם ובעזרתנו, אולי בקרוב חגיגות ה-70 יהפכו למחזה נדיר יותר, ואת מקומן יתפסו חגיגות ה-100 ■

בקורס? אולי בכלל הביקוש הגבוה והתחרות הם הסיבה האמיתית לבעיה? לי נראה דווקא שהאמת אפורה יותר, משעממת יותר, תלויה בכספים, באמון הדדי, ובאופן העברת הקורס לסטודנטים. כשנפגשתי עם הסטודנטים והמרצים שמתי לב להבדל מהותי ביניהם. הבדל הדורות. בעוד הסטודנטים הורגלו בשיטת לימוד אחת, המרצים היו בטוחים שהשיטה האחרת היא דווקא הנכונה. לדוגמה, מ' דיבר איתי רבות על החשיבות של למידה עצמאית מול דף לבן, בעוד שהסטודנטים רגילים ללמוד ממספר ערוצים בו-זמנית, בעזרת הקלטות, ספר, ופתרונות באתר הקורס, וכך להגיע לתפיסה מעמיקה של החומר.

"בימים אלו עובדים במדור במרץ על פרויקט חדש וייחודי הנקרא - ערך בכיתה. "השנה האוניברסיטה הקנתה תקציב של 60,000 ש"ח לפרויקט ערך בכיתה. מה שאנחנו עושים בפרויקט זה ליצור את המחויבות ההדדית הזו, לגשר על הפער הבין-דורי, ובאמצעות זאת לשפר את איכות ההוראה."

כדי לגשר על הפער הבין-דורי החלה האוניברסיטה ליישם שיטות לימוד חדשות, שיתאימו לאורח החיים הסטודנטאלי ולהרגלי הלמידה של סטודנטים צעירים, ששיטות הלימוד הישנות כבר לא מתאימות להם. אחת משיטות אלו היא שיטת 'ההרצאה ההפוכה'. "בקורס הזה כל ההרצאות מוקלטות. השעתיים שהיו אמורות להיות הרצאה מוקדשות לשאלות, הסברים, ודיון עם המרצה." מספר ח', סטודנט שנה ג' שלומד בשיטה החדשה בתואר הנדסת מערכות מידע. "זה מאוד נוח ומתאים להרבה סטודנטים שמשלבים את זה באורח חיים דינמי. אני יכול לעצור, להריץ אחורה, לכתוב, והכול בקצב שלי. ככה אני גם מתרגל

משרד סיוע אקדמי

תחומי אחריות המשרד:

ייעוץ מקצועי בתחומים אקדמיים

זכויות, חובות ומה שביניהם

הובלת וועדי המחלקות

ליווי וחניכה במהלך כל השנה

הנגשת תקנונים ונהלים

תקנון משמעת, נוהל בחינות, תקנון עבודות

שמירה על קשר רציף עם האוניברסיטה

פקולטות, מדור בחינות, דיקנאט

ליווי בתי דין משמעתיים

תדריך ותמיכה לאורך התהליך

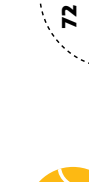

Bgu4u.co.il << סיוע אקדמי
assistance@aguda.bgu.ac.il
"אקדמיה 101" f 08-6472348

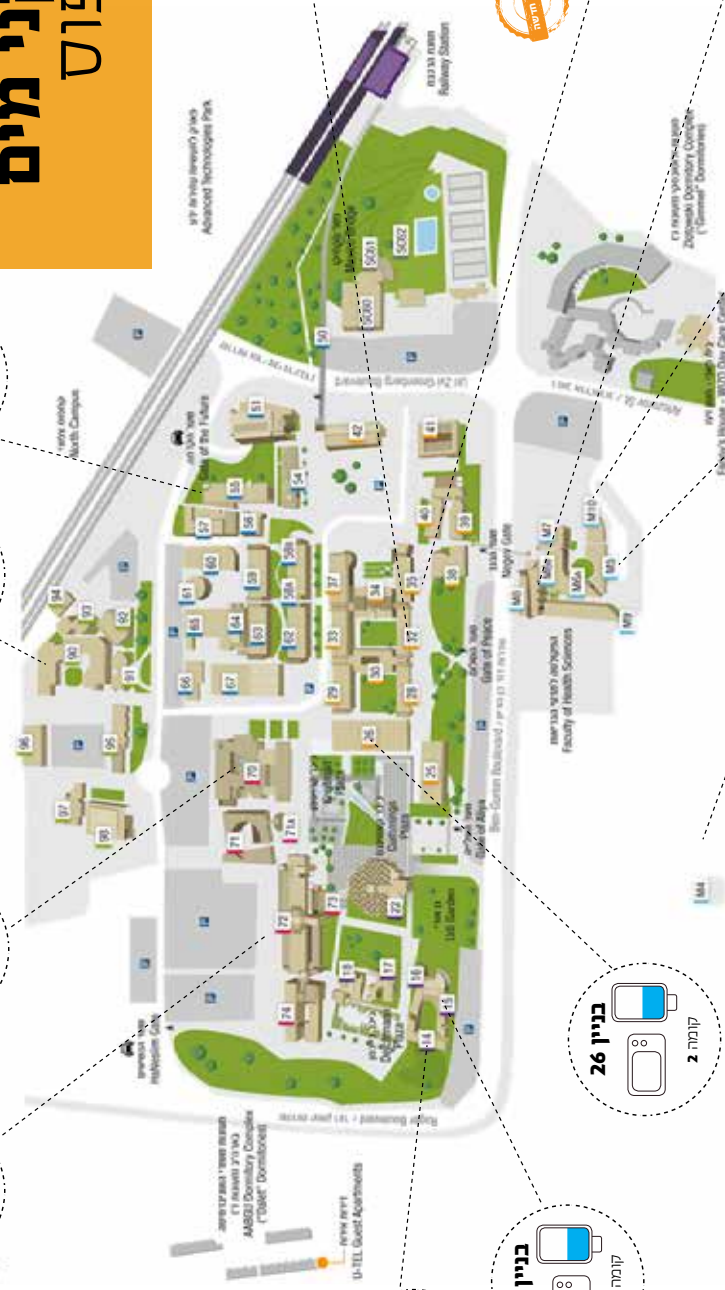
האגודה הסטודנטিয়אלית
אוניברסיטת בן-גוריון בנגב

מפת המיקור וגילויים ומתקני מים בקמפוס

האגודה הסטודנטית
אוניברסיטת בן-גוריון

אנא שמו על היקיו והקפידו על שימוש ראוי
לדיווח תקלות: zakyanim@aguda.bgu.ac.il
«אגודת הסטודנטים» | Bgu4u.co.il

∞
**מתחתנים?
מאלף טוב!**

**רגע לפני היום הגדול בחייכם,
בואו להדרכה מיוחדת ומותאמת לכם.**

מפגשים עם מדריכת כלות ומדריך חתנים, ביחד או לחוד.
באווירה ביתית ונעימה ניגע בנושאים של זוגיות וטהרת המשפחה
לבניית קן משפחתי יציב ובריא, חיזוק והעצמת התקשורת הזוגית

אפשרות למפגשי ייעוץ/טיפול זוגי לקראת החתונה.
אפשרות לליווי בצעדים הראשונים של בניין הבית הזוגי ע"י זוג בוגר.
מומלץ לתאם הדרכה כחודשיים שלושה לפני החתונה

מרכז חיבורים להעצמת המשפחה, אברהם אבינו 91 באר שבע

לפרטים נוספים והרשמה:

08-6409760 | 053-4424245

carmit@bmoriah.org.il | www.bmoriah.org.il

בוקר טוב עולם, מה שלום כולם? אני בתחתונים! למה? כי אני יכולה! כי באר שבע זה בית ושותפים הם משפחה, אז הם מקבלים אותי כמו שאני - בתחתונים.

מאת
דקלה קציר

ואני? אני מקבלת אתכם כמו שאתם. גם כשאתם משאירים את קרטון החלב ריק במקרר, גם כשאתם מערימים הר מידוריאמה מעל שקית הזבל (כך שבלתי אפשרי להוריד אותו בלי מפולת של גועל) ואפילו כשאתם לא ממלאים גליל נייר טואלט חדש כשנגמר. לכולנו יש חסרונות, והחיסרון שלי הוא שאני אוהבת להרגיש בנוח, ופייר? אי אפשר לקרוא לזה באמת חיסרון.

זה לא שיש לי ברירה אחרת, בקיץ הבאר שבעי אין סיכוי לפיג'מת מיקי מאוס הילדותית שאמא קנתה לי לכבוד המעבר ("לפחות תיראי טוב בפיג'מה"). לכן ברירת המחדל היא חולצת צופים זרוקה ו...תחתונים. בדיוק זה! תחתונים וחולצה זרוקה הם פשוט שילוב בלתי נמנע. כמו פוך ומזגן, כמו שוקו ועוגייה, כמו ברקה שני והאנגאובר, כמו ראשון במגנה וסוליה דביקה, וכמו כלב נחייה וקול נשי גבוה ("איזה מתוווווקי"). ככה זה, טבע העולם.

זה נכון לשני המינים, ואני אוכית. בנות? אל תגידו לי שהשותף החתיך מהנדסת חשמל בבוקסר על הבוקר הוא לא ספתח נפלא לתקופת מבחנים. בנים? אל תנסו לשכנע אותי שאתם לא מסתכלים עליו מכינה קפה בתחתונים. שני הצדדים מנצחים - אחד זוכה לנוף, והשני זוכה בנוחות. בסדר, נוף יפה זה משהו סובייקטיבי, אבל זה לא ששמעתי עד כה תלונות קשות מדי, אם אתם מבינים למה אני מתכוונת. האמת היא שאין שום סיבה שנרגיש לא נעים. סביר כי החיים עם שותפים יזמנו לכם לראות אחד את השני בשלל רגעים מביכים, אז מה הקטע דווקא סביב התחתונים?

שנייה לפני שאתם מתקוממים, אני רוצה להבהיר משהו. הרי ראינו אחד את השני בברכה וכל הקיץ שיחקנו "ביקיני-מטקות" בדשא. ובכלל, מי לא הסתובבה אחרי בריכה בבית בביקיני עד שמגיע הכוח להכניס את עצמך למקלחת. ולא, אל תגידו לי שתחתונים ובגד ים "זה משהו אחר לגמרי". סביר להניח שאחת מתוך שלוש סטודנטיות שמתעצלות לכבס, לבשה, לפחות פעם אחת ללימודים, את התחתונים של הבגד ים.

נכון, יש את המתחכמים שיגידו שזה תלוי בסוג התחתונים. אם נשים בצד אחד את החוטיני והספידו, ובצד שני, תחתוני מיקי מאוס ובוקסר, יש 50 גוונים של תחתונים בין לבין (וסביר שיש לי את כולם). אז על מה אני נתבעת פה? על הצורך שלי להרגיש אתכם בנוח? על החשק שלי לא להיכנס לסקיני כשאני לחה מהמקלחת? הרי זה לא שאתם משקיעים ולובשים מכנסיים כשאתם קמים לעשות פיפי באמצע הלילה. בבית? אני מרגישה בבית. נקודה.

הצד שלה

”לכולנו יש חסרונות, והחיסרון שלי הוא שאני אוהבת להרגיש בנוח, ופייר? אי אפשר לקרוא לזה באמת חיסרון.”

מאת
רותם ציפורי

הצד שלה

”חשבתי
שעברנו סוף
סוף את
השלב המביך
שאתה גר עם
מישהו שיושב
על הספה
בתחתונים
וצועק על
הטלוויזיה
(אבא).“

לכל אחד ואחת יש גישה שונה לעירום חלקי או לחלקי גוף חשופים. יש כאלו שמרגישים ממש בנוח עם השותפים שלהם, אולי אפילו בנוח מדי, ויש כאלו שמקפידים ומקפידות לשמור על צניעות גם בבית. נכון, יש חשיבות בללכת כרצונך בדירה שלך אבל לא תמיד זה מתאים. בטח כשיש שותפים משני המינים. האמת היא שאני לא רואה את עצמי מסתובבת עם תחתונים בבית או שמישהו יסתובב בדירה שלי עם תחתונים. לדעתי, אי אפשר להימנע מההרגשה שמדובר במשהו יותר מדי אינטימי שלא מסתדר בדירת שותפים.

להרגיש בנוח ובכיף עם השותפים שלך זה לגמרי חשוב, אבל בעיניי להסתובב עם תחתונים בדירה יוצר בדיוק את ההפך. אני לא שמרנית, אבל תחתונים בציבור מקובלים רק בברכה או בים, ותכליס? רצוי שיישארו שם. נכון, כולנו אנשים בוגרים, כולנו כבר ראינו הכול אבל צריך לשמור על גבול נכון בין השותפים במה שקשור לבגדים או יותר נכון - להיעדרם.

חשבתי שעברנו סוף סוף את השלב המביך שאתה גר עם מישהו שיושב על הספה בתחתונים וצועק על הטלוויזיה (אבא). כשגרים עם שותפים, אנחנו אוהבים אותם אבל בכל זאת לא מעוניינים לראות מהם יותר ממה שצריך. שותף או שותפה שיושבים על הספה, או מכינים חביתה בתחתונים עלולים ליצור מבוכה ותחושת סגירות מסוימת בקרב המין השני. יש כאלו שקשה להם אפילו עם העירום של עצמם, אז על אחת כמה וכמה, עירום של אחרים. כששותף בוחר ללכת בתחתונים, הוא משתלט על המרחב הציבורי של הדירה, ולמרות כל הקונפשינס שיוצרים תחושה שדירות שותפים מלאות במתח מיני, ממש לא כל אחד או כל אחת מעוניינים לראות יותר מדי מהשותפים שלהם/ן.

אף אחד לא מצפה שבקיץ הבאר שבעי לא נאזורר ולא נרענן את עצמנו, אבל יש כל כך הרבה דרכים אחרות לעשות זאת. מה הבעיה לשים מכנסיים קצרים? גם קליל וגם מונע אווירה מוזרה בדירה, שפשוט אי אפשר להתחמק ממנה ברגע שמישהו או מישהי מסתובבים בתחתונים. בקיצור, כשגרים בדירת שותפים, מתפשרים על הרבה דברים וזורמים איתם. חלק מהם קריטיים יותר, וחלק פחות. ואם כבר להתפשר על משהו שלא דורש יותר מדי מאמץ או מחשבה, אני לא רואה סיבה למה לא להתחשב ולהפוך את החוויה של מגורים יחד להרבה יותר כיפית ונעימה.

מבולבלים? גם אנחנו

מה קורה כשעולה באמצע התואר המחשבה שאולי עשינו טעות ואנחנו לא לומדים את המקצוע הנכון?

כישורים שחבויים בי (אם כי בשינון ספיישלים אני אחת ויחידה). בדיעבד אני מסתכלת על ההחלטות שעשיתי והן נדמות בעיניי מעט תמימות. אל לימודי פסיכולוגיה הגעתי מתוך האהבה שלי להקשיב לאנשים ולעזור להם, ואל באר שבע הגעתי מפני ששמה הולך לפנייה בכל הנוגע למסיבות ולישיבות. אלו השנים הכי יפות שלי, אז למה שאעביר אותן בבית של ההורים ואמשיך לראות את אותם גברים בחדר כושר, כשאני יכולה לעבור לבאר שבע ולראות אותם רצים על רגר.

יום פתוח, שיטוטים באתר האוניברסיטה, פגישת ייעוץ. אף אחד לא שואל מה החלום שלך ואיך את מתכוונת לממש אותו. שואלים כמה יחידות עשית במתמטיקה, מה ממוצע הבגרויות, ופסיכומטרי, יש? מהר מאוד התלבטויות הופכות למשימות. להשיג את ציון הפסיכומטרי הדרוש, או להשלים את הבגרות הזאת שתשפר את הממוצע, נראה אם אתקבל ואז אחליט... ובלי לשים לב את כבר מחפשת דירות. הפייסבוק מחייך אלייך, פתאום כל חבר שני ברשת החברתית מכיר מישהו שמכיר

אני מרגישה שבזמן האחרון הטרנד החם בקרב חבריי הסטודנטים הוא לאכול את הראש של עצמם וגם את שלי, בתהייה האם הם נמצאים במקום הנכון, האם הדרך הנוכחית היא הרלוונטית ביותר להגשמת החלום. בלי לשים לב התחלת שנה א', בתואר שיכול להיות שהוא מתאים לך, סביר להניח שהוא יעניין אותך, ורק אלוהים יודע מה יזמנו לך החיים אחריו. מעטים מאוד האנשים בחיי שמכריזים בפה מלא: "אני לומד פוליטיקה כי אני רוצה להיות פוליטיקאי!" קיים בכולנו חשש כזה שבתמימותנו נבזה את עצמנו. שהמציאות 'תכפכף' אותנו, שזה יהפוך לעסק לא נעים אם נצחק את חלומותינו בקול רם, ולבסוף נעבוד כשכירים במקום בינוני למשך שארית חיינו.

אני זוכרת את עצמי אחרי הצבא, שואלת את עצמי מה אלך ללמוד. ההורים היו חמודים ורצו לעזור בבחירות ובהחלטות, אבל בעיקר רצו שאעשה מה שטוב לי. מאיפה אני יודעת מה טוב לי? השתחררתי מהצבא לפני רגע והעבודות שעבדתי בהן לא הצביעו בפניי על יותר מדי

מישהו שמחפש שותפה, שהיא אחות, לדירת 4 חדרים עם מרפסת במיקום הכי טוב בבאר שבע! הימים עוברים, הקורסים מתגלים כפחות חלומיים משחשבנו, אפילו עצם הישיבה וההקשבה לאדם מעורר השראה או לתיאוריה משנה חיים, הופכות לפחות אטרקטיביות כאשר יש להגיש בעקבותיהם עבודה, או רחמנא ליצלן להיבחן בנושא בעוד כחודשיים. ואז מתחילות השאלות. בהתחלה הן עדיניות ואופטימיות, מניחות שזו רק שנה א', "שנת המבואים", וכשנפסיק לסקור את כל מה שקרה בעולם עד עצם היום הזה נוכל להתחיל להתעסק במה שחשוב באמת. הבעיה מתחילה כשברבים מאיתנו ממשיך לנקר הספק זמן רב אחרי תקופת השינויים של סמסטר א' בשנה א', אפילו בשלב שבו כבר יודעים לשרטט בעל פה את מפת המיקרוגלים בקמפוס.

נראה שכאשר עבודת חלומותיך מחכה לך בסוף שלוש או ארבע שנות התואר המפרכת, הכול הופך לפשוט יותר. ממש כשם שיוצאים לריצה במטרה להגיע לקו סיום קבוע מראש, הריצה מרגישה קצרה וקלילה יותר, ועוד קילומטר אני כבר שם. אבל כמה מהתארים שלנו הם באמת כאלה? בכמה מהתארים שאנחנו לומדים ברור וידוע מה יהיה מקומנו בעולם ברגע שנסיים את התואר. האם יחטפו אותי למשרת חלומותי ואחיה באושר ועושר, מלאה בתחושות מימוש עצמי עד יומי האחרון?

חבריי, הסטודנטים לתקשורת, שואלים את עצמם למעשה, מה הטעם בלימודים אקדמיים. בעוד הדרך היחידה להתקדם בתחום התקשורת היא צבירת ניסיון אישית מתחתית שרשרת המזון, סטודנטים לניהול אוכלים את הלב שאולי היה עדיף להתגלגל בין משרות ניהוליות בעולם האמיתי, שילמד אותך שיעורים שלא תוכל ללמוד באוניברסיטה. יכול להיות גם שבחרנו במוסד הלא נכון, ועם תוספת של כ-30 אלף שקל בשנה, מיני קופר לבנה וחשבון אינסטגרם פורה, המרצים היו משקיעים בנו יותר והיו נפתחות בפנינו הרבה יותר דלתות.

בעונותיי, בתחום שבחרתי, עומד בפניי תואר שני ולאחריו תקופת התמחות מייגעת,

ופתאום מחלחלת ההבנה שבעשור הקרוב, ככל הנראה, לא אצליח להתעלות מעל המשכורת של ימי המשמרות וקריעת התחת שקדמו לתואר. וואלה, זה מבאס, וזה לפעמים המדכא מוטיבציה' הקטן שיושב לי על הכתף. אני מסתכלת קדימה ולא רואה דירה או אוטו משלי, אלא רק רותם וספרים ולפטופ ומאמרים וכמה פיילוטים בלי פקק. אמא שלי תמיד אומרת, "אין קיצורי דרך למקומות ששווה להגיע אליהם", אחד המשפטים שנשים חזקות נוהגות לגנוב לנשים חזקות אחרות. אני חושבת שזה לא שאנחנו מתעצלים לעשות דרך ארוכה או לא סומכים על עצמנו, אנחנו פשוט לא סומכים על הרווחים שנפיק מההשקעה שלנו. וכשחושבים על העתיד, ואין שמץ של מושג מה יקרה בו, ואולי נבלה אותו באכזבה מוחלטת, בא לך לזרוק הכול ולחשוב רק על כאן ועכשיו.

"זה לא מופרך לקום וללכת,

למצוא את המקום המתאים

ביותר לעבור אליו, מקום שיכוון

אותי אל מה שאני רוצה להיות."

אז מה עלינו לומר לעצמנו כשהספקות מחלחלים בלב? קודם כל, לזכור למה התחלנו, לזכור את התשוקה שהובילה אותנו לבחור במקצוע שבו בחרנו. לשים לב, כמו שאנחנו מודעים לצבירת הנק"ז שלנו, איזה ידע רכשנו בתחום העניין שלנו. לזכור שלחוש חרטה זה בסדר אבל זה לא מקדם. מותר להתמרמר, מותר להרהר אם זהו אכן המסלול הנכון. אבל להתמקד בטוב, להתמקד ברווח, בהשכלה ובידע שלנו. להיות נוכחים בכיף הגדול של להיות בדיוק איפה שאנחנו נמצאים עכשיו, להסתכל על הרגע הזה בתור נקודה מדויקת בתוך מסלול חיי. וברגע שגוברות הסיבות להתאכזב מהתואר על הסיבות להיכנס לשיעור, זה לא מופרך לקום וללכת, למצוא את המקום המתאים ביותר לעבור אליו, מקום שיכוון אותי אל מה שאני רוצה להיות. אין סיבה לבלות את שנותינו היפות ביותר בתואר שלא רלוונטי בשום צורה למקום שבו אנחנו רואים את עצמנו בעתיד. השאלה היא, אם ההחלטה נובעת מהמניעים הנכונים, מתוך אמונה עצמית ולא מתוך פחד ■

GET READY

סינמה טיטי באר שובע

זאפה

HAVE A LIVE YEAR

ההופעות | הלהקות | החוויות בקרוו ובאר שבע

דייט תמיר

"אני לא עושה ראיונות בכלל, אבל אני מרגיש חובה לבאר שבע, באר שבע יצרה אותי. אני מאמין שבאר שבע זה המקום הכי טוב בישראל, משהו באווירה. פעם הלכתי עם בוקסר למכולת והמוכר העיר לי, הוא אמר לי 'למה אתה בלי חולצה?' ואמרתי לו 'לא יודע אחי, אני גר פה'. בתל אביב בחיים לא תוכל לעשות את זה, זה הווייב של באר שבע." סיפר לי תמיר כששאלתי אותו על החוויות שלו כסטודנט בעיר. הלימודים כסטודנט להנדסת תעשייה וניהול, היו שוחקים, אך תמיר לא נתן להם להוריד אותו. "בלימודים

רבים מכירים את תמיר בר מסדרות הרשת של "כאן 11" שהוא מכב בהן בשנים האחרונות. אך לא רבים יודעים, שהבחור עם ההומור הציני והנונשלנטי התחיל בכלל כסטודנט להנדסה, ממש כאן, אצלנו! ברוכים הבאים לריאיון בלי מעצורים

פסטיבל סרטים ברצף

ערב בנושא אוטוים
בקולנוע נגטיב

שלישי

07.01.20

החל מ-18:30

הכניסה ללא עלות | מומלץ להירשם מראש

קולנוע נגטיב | בניין 26, קומה 2
Bgu4u.co.il < נגטיב או @ קולנוע נגטיב

"אני לא עושה ראיונות בכלל,

אבל אני מרגיש חובה לבאר

שבע, באר שבע יצרה אותי. אני

מאמין שבאר שבע זה המקום

הכי טוב בישראל, משהו באווירה.

פעם הלכתי עם בוקסר למכולת

והמוכר העיר לי, הוא אמר לי

'למה אתה בלי חולצה?' ואמרתי

לו 'לא יודע אחי, אני גר פה'."

לא היה כיף, אבל אחרי הלימודים הייתי ישר לוקח את עוגי והולך לחבר למסיבת פיג'מות. עוגי הוא הכלב של תמיר המופיע ברבים מהסרטונים שלו, "עוגי הוא הכלב הכי טוב בעולם, הוא באר שבעי מצוי, כלב המדבר, אימצתי אותו בעמותה שקוראים לה 'באר שבע אוהבת חיות', הוא איתי משנה א'. יש לו יומולדת 10 עכשיו. אנחנו עושים לו קריוקי. כל השירים יהיו עם המילה כלב ועוגי-לייז-לייז, ותהיה עוגת פסטרמות."

איפה עבדת בזמן שהיית סטודנט?

"הייתי הסטודנט הכי עני בבאר שבע, לא היה עני ממני, אבל הייתה לי עבודה מטורפת, מספר תמיר שעבר כיחצן של ברקה שני, "נתנו לי בקבוק ערק וכוסות צייסר חד פעמיות, והייתי מסתובב באוניברסיטה ובבריכה ומחלק צייסרים, מספר תמיר בעיניים נוצצות, "ככה גם הייתי מכיר הרבה בנות, עשיתי הרבה שערוריות בבאר שבע, המון."

איך קרה שמשטודנט להנדסה ועובד בהיי-טק שינית כיוון?

"ממש היה לי כיף בעבודה בהיי-טק, אבל הרגשתי שזה קל מדי. לא רציתי לשלוח מיילים למחייתי, לקבל כסף ולראות טלוויזיה. זה לא לכולם, הייתי שמח אם הייתי יכול לעבוד בהיי-טק כמו כולם ולהיות מרוצה, פשוט, אני לא יכול. היום כשאני חושב על תמיר של אז, אני מרוצה שהאיש הזה אמר לעצמו, זהו, אין יותר תוכנית ב', אין יותר היי-טק, אתה הולך לנגן ברחוב, חשבתי שאני הולך להיות מוזיקאי. כך החל לנגן בנחלת בנימין, ועם הכסף קנה ממתקים לילדים באיכילוב."

התחלתי לכתוב ולצלם סדרת רשת שקוראים לה 'אומרך' ותכננתי לנסות למכור אותה, לקח זמן

בסדרה "דייט עם תמיר" הרבה מההיכרויות נעשו דרך הטינדר מה אתה חושב על האפליקציות ועל עולם הדייטים של היום?

"היום כבר אין לי טינדר, אבל בתקופה הזאת היה לי. הרגשתי שזה יותר מדי, מלא נשים מהטינדר, זה לא הגיוני, פעם היית צריך ללכת למישהי, להתחיל איתה, להיות שנון מצחיק, עם ביטחון עצמי. יש מעט שכן מוצאים שם אהבה אבל אלה הם חסרי הביטחון, שהם חמודים מבפנים אבל היו צריכים רגע להיפתח בהודעות. טינדר יוצר אין-סוף אפשרויות ואני לא חושב שזה בריא להסתכל על המין השני בצורה הזאת."

מה אתה מחפש בזוגיות?

"אני מחפש אהבה אמיתית, מאז שהייתי בכיתה א' אני מחפש את זה. אבל אולי זה איזה שקר שדיסני מכרו לנו. אני לא מיוחד, אני רוצה שהיא תהיה יפה וחכמה, יש הרבה אנשים כמוני. חכמה יותר חשוב לי, שאוכל להתייעץ איתה על דברים, שלא תגיד לי 'יאללה גזגז'."

מה זה גזגז?

"לא יודע, אני רוצה שהיא תדע."

מה התוכניות שלך לעתיד?

"בא לי לעשות מופע סטנד-אפ בבאר שבע שיהיה מופע זריקת עגבניות, זאת אומרת שאתה בא ומקבל ממני שקית עם עגבניות, ומותר לך לזרוק עליי אם אני לא מצחיק. אתה תתחמק? אני מאמין שלא יפגעו בי כמעט בכלל, כי אני טוב בלהתחמק. אבל בוא נראה אם אצליח גם לספר בדיחות מצחיקות תוך כדי."

לסיום, אני רוצה לדבר על נושא חשוב - איפה

עושים שנ"צ באוניברסיטה?

"אין מקום לשנ"צ, אני פעם רציתי לפתוח חברה של ערסלים בחוץ, שאתה משכיר ערסל לשעה בחמש שקל. אם אתה מקים את זה כל הערסלים שלך יהיו מלאים מהבוקר עד הערב כי אין מקום לדפוק שנ"צ."

אתה חושב שצריך לפתוח חדר פופים?

"זריז, חדר פופים חשוך לגמרי, עם מזגן, ושלפונים בחוץ שאנשים לא יתחילו לתקתק לך שנ"צ זה עניין של חיים ומוות."

למכור אותה, ובניתיים ניגנתי ברחוב. הייתי עני כמו בתקופה שהייתי באוניברסיטה, ואז 'כאן' אמרו לי, בוא תעבוד אצלנו." כך תמיר מצא את עצמו בדיוק בעבודה שעליה חלם, "כבר כשהייתי בהייטק התחלתי לזמום, קניתי מחשב ולמדתי עריכה. העבודה ב'כאן' היא בול מה שרציתי, אין עבודות כאלה. הם נותנים המון חופש פעולה. נראה לי שהמוסר השכל פה הוא ללכת להתנדב בדברים, זה לא מגיע כי אני הכי מוכשר, זה הגיע כי אתה עושה טוב וזה חוזר אליך."

האם חשבת לקחת את הסרטונים 'תמיר רץ לכנסת' צעד אחד קדימה ולהיכנס לפוליטיקה?

"ניסיתי להעביר מסר, שרוב חברי הכנסת דואגים בעיקר לעצמם. הם בוחרים את הדעה שלהם לפי מה שהרוב חושב." הוא מסביר, ומוסיף כי הוא לא מתכנן לקחת את הסרטונים ולהפוך אותם למציאות, "זו גם הסיבה שלא המשכתי עם זה. אני יכול באמת להיכנס לזה בכל הכוח ולהגיד את המסר שכולם רוצים לשמוע. זה יהיה קצת ימני, כי זה מה שאנשים רוצים. אתה יכול להגיע לכנסת אם יש לך כוח של אנשים שאוהבים אותך. אבל נראה לי כיף יותר לעשות סרטונים מללכת לעבוד בכנסת."

"אני מחפש אהבה אמיתית, מאז

שהייתי בכיתה א' אני מחפש

את זה, אבל אולי זה איזה שקר

שדיסני מכרו לנו."

הסרטונים שלך מדברים אל דור ה-Y, ומאוד קל לסטודנטים להזהות איתם. מה אתה חושב על הדור שלנו?

"אני חושב שכל בני האדם הם בגדול אותו דבר, ואנחנו די מפס ייצור זהה. יש חמישה שישה סוגים של בנים ותשעה סוגים של בנות. יש סוג של אנשים שהם כמוני; יותר מפריע לו סאחיזם, יותר קל לו אומנם לעבוד בהיי-טק אם הוא רוצה אבל הוא מרגיש שזה התפשרות מסוימת, שזה קל מדי; יהיה לו קשה להינעל על אישה אחת ולהחליט להתחתן איתה; הוא ירצה את הבית עם הילדים, אבל גם זה באיזשהו מקום קשוח ולא בא לו. זה נראה לי מחשבות כלליות של הדור שלנו ושל אנשים מהסוג שלי."

עושים רחוב OSIM RECHOV

אז נ' אנחנו?

מעודדים אקטיביזם
ושגרה קהילתית
במוקדי הפרויקט

מחזקים את הזיקה
ותחושת השייכות של
כלל התושבים לעיר

מחברים בין תושבי
השכונה

בונים ויוצרים יחד
מרחב קהילתי משותף

איפה אנחנו פועלים?

הפארק הרומנטי- רינגלבלום 9 (מול הפלאפל) ♥ הגינה השכונתית - עוזיהו המלך 5 ♥ "החצר"
באלכסנדר ינאי (מאחורי הבג"י) ♥ גינת סיגלית- סמטת קדש 13 ♥ הגינה הקהילתית - רוטנברג 3
(שכונה ג') ♥ גינת "הבית הלבן" - שמעון בר גיורא 10

במסגרת הפרויקט ניתן לבצע שעות התנדבות במסגרת מתווה 2 נק"ז ועבור מגוון מלגות!

רוצים
להצטרף?
צרו קשר

לפרטים והצטרפות: community@aguda.bgu.ac.il
"עושים רחוב" | רכזת הפרויקט: יובל מלכה 0526609521

סיפורי טינדרלה

הפוליאמוריה כנראה לא מתאימה לכולנו, אבל הרעיונות שהיא מביאה עמה בהחלט פותחים את הראש בכל מה שנוגע למערכות יחסים, קנאה, ואהבה.

ברביבי מערכות יחסים אהבות. באופן כללי, פוליאמוריה מתייחסת לרוב הצורות האחרות של מערכות יחסים שהן לא מונוגמיות. המונוגמיה (מונו - יחיד, גמוס - נישואין) היא מערכת יחסים בה האחד שומר אמונים לבן זוגו. "זה כמו ההבדל בין לאכול מנה אחת גדולה שאת די אהבת ואוכלת כל יום, אל מול לאכול מלא מנות גורמה קטנות, כי את לוקחת את הטוב ביותר מכל אחד ואת מה שהכי מתאים לך" מספר אלמוג, סטודנט לתואר שני במדעי המחשב.

את אלמוג פגשתי במשרד שלו. לא ציפיתי לפגוש את בוב מארלי, אבל דמותו של אלמוג הייתה הפוכה מכל מה שיכולתי לדמיין. סטודנט לתואר שני, מגולח למשעי, לבוש חולצה מכופתרת וענוב עניבה כסופה. איך, למען השם, שאלתי את

כבר תקופה שפוליאמוריה היא דיבור. עדין לא במיינסטרים ובטח לא בקדמת הבמה, התופעה הולכת ותופסת מקום בשיח. אולי זו תום יער שפתחה את מערכת היחסים שלה ומדברת על זה בחופשיות, אולי זה הכנס בבר אילן בנושא שעורר זעם וקריאות לביטול או אולי בכלל הפרק של 'סליחה על השאלה' בנושא פוליאמורים - כך או כך, אין ספק שהעניין כבר מזמן אינו טאבו כפי שהיה ולא משהו שנגזר עליו להיעשות במחשכים.

בואו נעשה קצת סדר במושגים. פוליאמוריה, ריבוי אהבות (פולי - ריבוי, אמור - אהבה), היא קיום של מערכת יחסים מבוססת אהבה עם יותר מפרטנר אחד. להבדיל מהסטיגמה השכיחה, לא מדובר בריבוי פרטנרים קבועים למין אלא ממש

הדברים המרכזיים בזוגיות כזאת זה לשחרר אגו. בני הזוג שלך לא שייכים לך, אתם יחד כי טוב לכם יחד ולא כי אתם חייבים משהו".

ההבטחה הכי גדולה של המונוגמיה היא היציבות. כמו אי של ביטחון בתוך הג'ונגל של החיים בימינו. כשהכל פרוץ, הכל מותר ואין אמת אחת, יש משהו נורא מנחם בלחזור לבן הזוג בערב, לקשקש על איך היה בלימודים ולאכול ביחד חביתה עם קוטג'. התקשיתי להבין איך מוצאים את היציבות הזו במערכת יחסים מרובת נפשות. "את היציבות אני מוצאת בפנים" מסבירה תמר, "אני לא חושבת שזה נכון לחפש את היציבות בחוץ כי אז יוצא שאת מאד תלויה. לפעמים מערכות יחסים נגמרות וכשזה הבסיס היציב שלך, הקרקע נשמטת מתחת לרגליך". אלמוג מסכים ומוסיף: "היציבות שלי בזוגיות מגיעה מכך שברגע שזה לא יעבוד אני אדע על זה ממש מהר. אין פחד בלהגיד 'הי, זה לא עובד'. כל הקטע בקשרים האלה זה לתקשר ולתקשר ולתקשר. ומפה הביטחון שלי מגיע, זה החוזק. זה שאני שמפצל את תשומת הלב שלי בין כמה מערכות יחסים לא אומר שאני הופך את הביטחון לחלש יותר אצל אחד מהם. אם אחד מהם חולה - אני אתחיל להכין מרק. אם אחת מהן עצובה - אעשה הכל כדי לשמח אותה".

פוליאמוריה, על אף מה שעשוי להשתמע, לא מתאימה לכולם ובטח לא מהווה פתרון קסם לכל מצוקות האהבה ושברונות הלב. יחד עם זאת, הפוליאמוריה, שולית ככל שתהיה, פותחת צוהר לחשיבה אחרת על זוגיות ומערכות יחסים. במציאות שבה שיעור הגירושין בישראל עומד על 27%, יש בשורה בדברי הפוליאמורים. משהו בכנות, בתקשורת הפתוחה, ביכולת להסתכל נכוחה על ענייני הלב בלי לפחד מההשלכות - היה עבורי לא פחות ממעורר השראה.

"אני מאמינה מאד גדולה באהבה", אמרה לי תמר ועיניה נוצצת. "לא אהבה רומנטית, אהבה באופן כללי. אני רוצה את האהבה שלי לא תלויה ולא מותנית. וזה בין השאר אומר שאני לא מגיעה עם דרישות. אתה רוצה לראות אותי - אני אשמח, אתה לא רוצה - בסדר. אני חופשיה לעשות מה שאני רוצה ומחליטה כמה אני רוצה לתת ולקבל" ■

עצמי ואותו, הגעת לפוליאמוריה? "האמת היא שעמדתי להתחתן. ורגע לפני גיליתי שזה לא עובד, והחלטתי שאני רוצה משהו אחר. הגעתי לזה די בטעות - הכרתי את בת הזוג שלי, שהייתה פוליאמורית והכירה לי את הקונספט. זה היה מפחיד בהתחלה, בטח, אבל לאט לאט התחלתי להתרגל לרעיון". גם תמר, סטודנטית בפקולטה למדעי הרוח, הייתה על סף חתונה לפני שהבינה שזוהי לא דרכה. "הייתי בזוגיות 6 שנים ולאורך כל הזוגיות תמיד היה פער בינינו - הוא היה איש משפחה שחלם על חתונה וילדים ואני פחות. זה מה שהוביל אותי לפרידה בסופו של דבר". "בשלב כלשהו, לקראת סוף מערכת היחסים, נהיה לי קראש על מישו. ישבתי עם חברה שמכירה אותי טוב וסיפרתי לה על זה. ציפיתי שהשיחה תסתכם בדאחקות על זה שאני נצח בזוגיות וברור שפוזלים וכאלה, ובהתחלה באמת ככה היא הגיבה, אבל כשהשיחה התפתחה אני פתאום הבנתי שזה מה שאני מרגישה ושאיני צריכה לבדוק את זה. אפשר לאהוב כמה אנשים במקביל, עובדה. זה מצב נתון. משם התחלתי להתגלגל עד שהבנתי שיש לזה שם - פוליאמוריה".

לאחר מספר שיחות, נוכחתי לדעת שיש שתי אסכולות עיקריות בפוליאמוריה - היררכית ואנרכית. "בהיררכית, יש קשר ראשי אחד ומספר קשרים משניים. באנרכית, או א-היררכית, אין מדרג כזה וכל אחד אוהב כמה שהוא רוצה לאהוב. אני למשל, פוליאמורי א-היררכי, יש לי בן זוג ובת זוג ואני נמצא בקשרים הללו מעט יותר משנתיים", מספר אלמוג. לעומת זאת יואב, בוגר המחלקה לפיזיותרפיה, משייך את עצמו לאסכולה ההיררכית. "יש לי בת זוג אחת שאיתה אני גר ואיתה ארצה להקים משפחה ולגדל ילדים והיא תופסת לי את רוב זמני הפנוי, וחוץ מזה עוד כמה קשרים משניים וקבועים".

עד כאן הצלחתי לעקוב - עם המון אהבה ותכנון זמן נכון, נדמה שאפשר לצלוח את זה. אבל לאן מוליכים את הקנאה? "קנאה זה לא דבר רע", אומר יואב. "כל דבר הוא טוב במינון הנכון. אתה מקנא? אין בעיה, זאת הזדמנות ללמוד. אתה מקנא כי מה? כי הבן זוג שלה עושה משהו יותר טוב? מחזר יותר טוב? נוגע יותר טוב? אחלה, שב ותלמד". גם אלמוג מזדהה עם הרוח: "אחד

משחקי הקמפוס

SPORT

גם אתם צופים בקנאה בסדרות קולג' אמריקאיות על תחרויות ספורט, מעודדות ומסיבות? אס"א מזמינה אתכם להגיע לעודד את חברים שלכם לתואר באירוע ספורט ענקי שקורה ממש כאן אצלנו

לאנחנו צפויים לקלוט כמה מהמוסדות המובילים בארץ שיביאו את הספורטאים והספורטאיות שלהם לכאן, לבירת הנגב בבאר שבע. צפויים לנו שני ימי תחרויות שיתקיימו במרכז הספורט ובמקומות נוספים בעיר. בערב תתקיים מסיבה שתפגיש בין הספורטאים מכלל המוסדות לקהילת הסטודנטים בבאר שבע, זאת במטרה שיטעמו קצת מחיי הלילה שלנו ויכירו את האנשים שמרכיבים את המוסד הנפלא שלנו. תום מוסיף ומדגיש כי "הרבה מהחוויה של הספורטאים תלויה בכך שכלל הסטודנטים יבואו ויפגינו עניין בתחרויות. הנבחרות באוניברסיטה קיימות כבר שנים ואנחנו רוצים שהשנה נעשה קפיצת מדרגה בקשר בין הספורטאים לבין סטודנטים - מבחינת עידוד, תמיכה ועניין". אכן, מצד מארגני התחרות יש רצון להביא את הקמפוס שלנו לאותה אווירה שניתן למצוא במכללות בארה"ב עם ענפי הספורט שמייצגים אותם. המטרה היא להביא כמה שיותר צופים מעודדים לתחרויות וכן למסיבה הגדולה שתתקיים אחריהן, בדיוק כמו שקורה בקולג'ים בארה"ב.

"המטרה שלנו והשליחות שלנו היא לתת במה לכל סטודנט וסטודנטית בעלי רקע תחרותי ולאפשר להם להמשיך לעסוק בספורט בזמן הלימודים. לצורך זה יש לנו למעלה מ-40 נבחרות ביותר מ-20 ענפי ספורט שונים. בתחרויות אלו אנחנו רוצים לתת במה לסטודנטים באס"א", משתף רועי, ומוסיף בגאווה כי בשנה שעברה סיימו אס"א בן גוריון במקום הראשון מכל סניפי אס"א בארץ. למעשה בשקלול כלל ענפי הספורט

לבקיץ הקרוב תתקיים אולימפיאדת טוקיו בתור אוהד וחובב ספורט מושבע אני כבר לא יכול לחכות למשחקים, לצפייה, לריגוש ואני מניח שגם רובכם. אך האם ידעתם שהרבה לפני שתתחיל האולימפיאדה יתקיים טורניר ספורט עם שלל מקצים ממש מתחת לאף שלנו, ממש כאן בבאר שבע?

אז כן! ב-15 וב-16 בדצמבר, ממש עכשיו! מתקיים אירוע ספורט רציני והמשתתפים בו הם סטודנטים שלוקחים חלק בנבחרות ותחרויות אס"א. "באס"א יש הרבה פעילויות, יש טורניר אחד גדול מאוד שמתרחש תמיד במרץ באילת המכיל משתתפים מכל הארץ. לאורך כל השנה רצות ליגות - כדורסל, כדורגל, ריצה, ניווט ועוד. והשנה אנחנו נקיים אותן בבאר שבע", מספר רועי נתיב, מנהל הנבחרות באוניברסיטה ויו"ר ועדה מקצועית של אס"א ישראל. רועי מספר לנו כי באירוע שיתקיים בדצמבר יתקיימו תחרויות בשלל ענפים - כדורגל דשא 7*7 גברים ונשים, כדורסל נשים בלבד, כדורעף אולמות גברים ונשים, מרוץ 5000 מטר של ריצת שטח ותחרות טיפוס שתתקיים בקיר הטיפוס שבטעיר העתיקה. ענף הטיפוס נכנס השנה גם לאולימפיאדה, ואל משחקי אס"א בשנה שעברה ויש לו שני מקצים - הובלה ובולדרים. בנוסף, ככל הנראה, תתקיים תחרות גיימינג מרתקת ששווה לעקוב אחריה.

תום גומא, רכז ספורט באגודת הסטודנטים אצלנו, אחראי עם רועי על ארגון הטורניר. הוא מוסיף כי "במסגרת האירוע של משחקי התחרויות

והביא לבמה את הסיפור של קבוצות כדורגל בליגות נמוכות.

ללא ספק באוניברסיטה שלנו יש אינספור הזדמנויות לקחת חלק בעולם הספורט, בין אם באופן מקצועני או בין אם באופן חובבני. אך מעל הכול חשוב לציין כי הטורניר שיתקיים בדצמבר הוא אירוע מבחן בעבור אותם ספורטאים שמייצגים את האוניברסיטה שלנו ועובדים קשה לאורך כל השנה. מעבר להיותם סטודנטים הם מוסיפים את הפעילות הספורטיבית והם צמאים לקהל שיבוא לתמוך. אז קומו מהספה, תניחו לרגע את הלימודים ובואו לעודד ולהרים!

והביצועים בהם, מועדון אס"א בן גוריון מדורג כיום במקום הראשון.

לתת לגוף ולנפש עיסוק צדדי שישפר את מצב הרוח ויעזור למיקוד

לתום היה חשוב להעביר מסר לכלל הסטודנטים - "כדי להצליח בלימודים ולהיות סטודנט יותר טוב, צריך לתת לגוף ולנפש עיסוק שישפר את מצב הרוח ויעזור למיקוד. ספורט זוהי הבחירה האופטימלית, יש מגוון ענק של אפשרויות ספורט. אם יש ביניכם סטודנטים שהתחרו בעבר בענף תחרותי אז תצטרפו לנבחרות השונות שמייצגות את האוניברסיטה במגוון ליגות ותחרויות. מעבר לכך, אם מישהו מחפש לעסוק במשהו חובבני יש המון דרכים למצוא סטודנטים נוספים שמחפשים להתארגן יחד ולהתאמן יחד ולא משנה במה - זה יכול להיות בסטריט וורקאוט על מתקנים בערב, זה יכול להיות ריצה או בפעילויות אחרות שמאורגנות על ידי האגודה כמו ליגות וקבוצות ריצה".

"פעילות ספורטיבית עושה לאנשים דברים מדהימים. למדתי שסטודנטים בבאר שבע מתפצלים לכל כך הרבה נישות, ענפים וקהילות. ויש אנשים שעוסקים בכל ענף" מוסיף תום, "אולטימייט פריזבי, קבוצות כדורעף וכדורסל, כדורגל בשכונות שליד האוניברסיטה, אנשים שנפגשים לרוץ יחד ברחבי העיר ועוד. בנוסף, "כיוונים", חברת הבית של העירייה עשתה בקיץ האחרון אירועי ספורט חנימיים מדהימים והם ממשיכים להתקיים גם במהלך השנה". מעבר לאירועי ספורט שבהם סטודנטים משתתפים באופן פיזי ישנם גם אירועי תוכן בעולם הספורט. לפני שנה התקיים בהפקת האגודה אירוע פאנל "קבוצות אוהדים" והשנה אירוע "ליגה ג'" שחשף

>> קל

6		7		9		1		4
	9				1		8	
8		4		3		2		7
	2							
7		1				4		5
							6	
4		8		1		6		9
	5		6				7	
9		3		2		5		1

(c) Conceptis Puzzles

6002839

<< בינוני

	7				5			
		1						5
			3	4			2	
6			9		1	3		
		4		3		9		
		2	4		8			1
	2			5	6			
8						7		
			1				4	

©Conceptis Puzzles

6004039

hoduhaktana.co.il

קטנה קטנה אבל
בטעים.. ענקית

צביעות (8,2)	אדמוני	עצם בפה	מזמר	אביזר כבד באונייה	:
איש דת	ברא	מגבה	מילת זירוז	מנופץ	
אחד הטעמים	זמרת אמריקאית	שחקן תיאטרון וקולנוע (4,3)	מראשי הממשלה (ש"מ)	אות יוונית (5,2)	תרה
ממשרדי הממשלה	רמטכ"ל בצה"ל	מין מתכת	ריסקי, טחן	תוארו של יהודי הנשיא	עבורך
אדיש	שוק	ספר של נעמי רגן (3,4)	קיים	קצץ, חתך	מדינה בצפון אפריקה
התקלקל	החזקת בן ערובה	סולן תיסלם (ש"מ)	יחידת שטח	כילי	מדינה באסיה
משאבת הדם	שמה הקודם של תאילנד	מכונת איטלקית	התגלגל מטה		

llorlany@gmail.com ©

ציילמים: Little Savage, Itayba

קפה לולה - בית קפה קצת אחר...
סמילנסקי 13, העיר העתיקה ב"ש 08-6288937

BEER POINT

**בִּיד פּוִינט - בִּידָה מֵהַחֲבִית לְבֵית!
כֶּסֶף 30 סוּגִי בִּידָת אִיכּוֹת מֵהַחֲבִית!**

מִשְׁלׁוּחִים: 08-667-6646

חֲפֹשׂ אוֹתָנוּ ב' BeerPoint87
שִׁכּוּנָה ב', שׁוּדָחַת רֶגֶר, 59 צִמּוּד לְבֹנֶק מִדְכּוֹתִיל.